

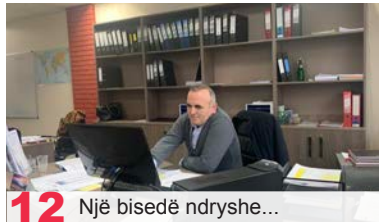
ALBANIAN POST

**Nr.
21**

Editor in Chief: Dr. Fatmir Terziu - Telephone: 07984497444 - contact@fjalaelire.com - www.fjalaelire.com

19 Risi e re...

12 Një bisedë ndryshe...

07 11 pika...

**MAJ /
MAY
2020**

Ka shumë gjëra të këqija në lidhje me krizën Covid-19. Një prej tyre është "pensionimi" pothuajse i plotë i jetës publike. Personat që punojnë janë ndaluar të punojnë. Mbledhjet publike janë të ndaluara. Mesazhet e qeverisë sqarojnë se detyra jonë më e lartë është 'Të qëndrojmë në shtëpi'. Media na filmon dhe na "shan" vetëm kur kemi shkuar në park. Edhe daljet pozitive të solidaritetit publik, ose entuziazmit janë prishur. Shumë vullnetarë të gatshëm të NHS mbeten të papërdorur në misionin e tyre të thirrur e të gatshëm human, shpesh sepse, nuk janë vërtetuar nga zyrtariteti i letrave dhe burokratizmi zyrtar i shpërfjetur. Britanikët që sakrifikojnë...

(vijon ne faqen 02)

MBARROJENI BLOKIMIN!

24/7 orë linjë emergjence
07878335000

RASHID & RASHID
Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

**Këshilla
ligjore
FALAS**

**Specialist i azilit të
trafikimit njerëzor**

RASHID & RASHID LAW FIRM
190 Merton high street,
Wimbledon, London, SW19 1AX
solicitors@rashidandrashid.co.uk
Tel: 02085401666

(vjon nga faqja 01) ... të mbledhin fruta nuk kanë dëgjuar asgjë nga kërkesa e tyre. Ne jemi detyruar të qëndrojmë jashtë dhe larg nga sfera e publikut, të atomizuar, të zvogëluar e guralecuar në spektatorë duke parë ekspertë "gjithëlogë", që vendosin se kur do të na lejohet përsëri të jemi në lirinë tonë. Burimi më i madh i këtij vendi, njerëzit e tij, është çaktivizuar, nuk rrjedh më në underground, nuk lëviz më në rrugët kryesore, tret diku ku nuk gjenden nga buron..., diku në shtëpitë karvane njëra pas tjetrës, diku në apartamente ku vapa shkon përtej temperaturave të natyrës e .. diku... gjithkund ku jetohet në

formën e sotme të Njeriut në karantinë. Kjo duhet të ndryshojë. Lërimi njerëzit që të punojnë, prodhojnë dhe ndihmojnë për të mbrojtur

më të prekurit nga Covid-19. Njerëzit nuk janë thjesht përhapës të viruseve, ata janë masa kryesore kundër ndikimit të virusit në jetën

dhe shoqërinë. Lërimi njerëzit që të punojnë, prodhojnë dhe ndihmojnë për të mbrojtur më të prekurit nga Covid-19.

JETONI

TRANSPORT MALLRASH

ANGLI - SHQIPERI - ANGLI

Ne transportojmë valixhet tuaja të bagazheve dhe çantat e dorës duke ua dorëzuar të afërmve tuaj me përgjegjësi të plotë.

info@jetonitransport.co.uk

+44 7 737 597 000

+44 7 507 444 654

jetonitransport.co.uk

+355 68 22 0 5555

JETONI
TRANSPORT MALLRASH
ANGLI - SHQIPERI - ANGLI

185 Station Road, Edgware, HA8 7JX

0209306873

MIRËSEVINI

CRYSTAL CAFE

MUZIKË LIVE E PREMTE DHE SHTUNË

Ne Ofrojmë:

Ushqime tradicionale, Evenimente festive, ditëlindje, mbrëmje, dasma etj. (50-60 vetë)
Pije të ndryshme shqiptare:
Verë të kuqe dhe të bardhë
Raki Rushi Skrapari

ARSYET PSE LONDRA U GODIT AQ SHUMË NGA KORONAVIRUSI

Ndërsa do të dimë më shumë në vështirësi, këtu janë disa nga gjërat që mund të themi

Rreth një muaj më parë, Boris Johnson i tha popullit që Londra ishte "javë përpara" nga pjesa tjetër e vendit në përhapjen e koronavirusit. Kjo është vërtetuar si duhet, pasi Londra përbën një nivel të lartë në mënyrë disproporcionale të vdekjeve dhe raste të virusit që ka kapluar vendin. Kontabiliteti me rreth 14 përqind të popullsisë në Mbretërinë e Bashkuar, Londër, por me 22,767 raste të konfirmuara, përbën rreth 16.4 përqind të numrit të rasteve të konfirmuara. Më alarmante, në 4,300 vdekje, Londra përbën 22.9 përqind të të gjitha vdekjeve të koronavirusit në Mbretërinë e Bashkuar. Epidemiologët, virologët dhe shkencëtarët e tjerë do ta studiojnë këtë pandemi për vite me radhë për të mësuar se si mund të parandalojmë që çdo sëmundje e ardhshme të përhapet sa më shpejt, gjerësisht dhe shkatërrues në lidhje me koronavirusin. Por këtu janë katër gjëra që ne i dimë tashmë, të cilat e bënë Londrën më të ndjeshme, si dhe gjashtë të tjera, për të cilat dyshohet se kanë çuar në përhapjen e gjerë të sëmundjes që po përjetojmë sot.

Ndotja e ajrit

Njerëzit që kanë vdekur nga koronavirusi nuk kanë qenë në gjendje të marrin frymë pa një ventilator. Kështu funksionon sëmundja. Fatkeqësisht ata me astmë dhe përgjithësisht shëndet të dobët të frymëmarrjes janë ndër ata që rrezikojnë të kenë një përgjigje serioze negative ndaj virusit. Vetëm disa ditë më parë një studim paraprak në Mbretërinë e Bashkuar gjithashtu zbuloi se ndotja e ajrit ishte një faktor. Ndotja më e dobët e ajrit është

në Londër, Midlands dhe Veri-Perëndim, ku përqendrimet e oksideve të Azotit në ajër janë më të larta. Këto janë gjithashtu tre rajonet më të goditura nga virusi. Megjithatë studiimi thjesht ka gjetur një korrelacion, dhe ende nuk duhet të rishikohet plotësisht nga bashkëmoshatarët, ai bazohet në gjetje të ngjashme nga epidemia SARS e vitit 2003. Studiimi zbuloi gjithashtu se pesë rajonet më të ndotura midis 66 të analizuarve në Itali, Spanjë, Francë dhe Gjermani përbënin 78 përqind të të gjitha vdekjeve të Covid-19 në ato rajone. Mjerisht, një studim tjetër në Sh.B.A zbuloi se nëse kishte patur luhatje të larta të grimcave në vitet e kaluara, kjo gjithashtu lidhej me një shkallë më të lartë të vdekshmërisë nga virusi.

Pakicat etnike janë goditur në mënyrë disproporcionale

Londra është qyteti më multikulturor dhe i larmishëm në BM, dhe një nga qytetet më të larmishme në të gjithë botën. Komunitetet e zeza dhe aziatike në Mbretërinë e Bashkuar dihet që prej kohësh kanë një shkallë më të lartë dhe një predispozicion ndaj diabetit, sëmundjeve të zemrës dhe hipertensionit, të gjitha sëmundjet që mund të dobësojnë sistemin imunitar. Ekzistojnë gjithashtu korrelacione me pabarazinë e të ardhurave që lidhen me njerëzit që jetojnë në kushte

të mangët ose në zona me nivele më të larta të ndotjes së ajrit. Ndërsa hulumtimet ende janë duke u bërë saktësisht pse ka ndodhur, ndjeshmëria e komunitetit BAME ndaj koronavirusit nuk është e kufizuar në Mbretërinë e Bashkuar ose Evropë.

Pabarazia sociale

Nivele të ulëta të të ardhurave dhe barazi sociale mund të luajnë një rol në rritjen e cenueshmërisë. Përderisa Londra është një shesh lojrash për të pasurit, disa London të vërtetë e identifikojnë atë stil jetese. Besimi për Londrën vlerëson se 27 përqind e kryeqytetit jetojnë në varfëri, siç u përmend më lart banesa me cilësi të dobët, si dhe profesione me më shumë ekspozim ndaj publikut të gjerë si në pakicë apo transport. Kjo do të thotë që ndërsa virusi "nuk diskriminon", punëtorët e jakës blu mund të kenë nivele më të larta të ekspozimit dhe kështu një rrezik më të lartë të kontraktimit të virusit. Studimet nga Parisi tashmë kanë lidhur lagje më të varfra me një nivel më të lartë të çështjeve.

Kushtet e dendra të jetesës

Tani e dimë se distanca sociale është shumë e rëndësishme, por Londra. Të gjitha 20 zonat më të dendura të autoriteteve lokale në të gjithë vendin janë në Londër. Në Islington dhe Toëer Hamlets që do të thotë

më shumë se 16,000 njerëz që jetojnë në hapësirën e vetëm një kilometër katror, krahasuar me më pak se 4500 në Manchester, i cili është akoma renditur në vendin e 27-të në vend. Ndërsa dendësia është një fakt, disa qytete super të dendura në të gjithë botën tregojnë se kjo mund të tejkalohet. Singapori, Tokio dhe Hong Kongu janë ndër megacitetet shumë të dendura që e kanë menaxhuar virusin shumë më me sukses se Londra.

Vështirësi në distancimin shoqëror

Londinezët, veçanërisht në Londrën e brendshme duhet të merren me pasojat e vlerës së lartë të tokës. Supermarkete, parqe dhe zona publike janë shpesh më të vogla në Londër sesa në pjesën tjetër të vendit, gjë që mund të jetë problem kur bëhet fjalë për distancimin shoqëror. Ndërsa londinezët lejohen të ushtrojnë stërvitje nëpër parqe, shumë shpejt e kuptuam gjatë bllokimit që ata me sa duket nuk ishin aq të mëdhenj sa të na shërbenin të gjithëve në një kohë. Radhë të mëdha në supermarkete janë një shembull tjetër se sa i vështirë mund të jetë izolimi social. Ndërsa zonat e largëta të vendit mund të izoloohen më lehtë, madje edhe gjatë bllokimit Londinezët ka mundësi që minerali të jetë më pak se gjashtë metra nga fqinjët e tyre.

BARKING: BASHKIA QË ËSHTË SHTËPI PËR NJË SHUMËLLOJSHMËRI TË FAMSHËM.

Ka qaq shumë që mund të themi për bashkinë e shkëlqyer të Londrës Lindore të Barking dhe Dagenham. Bashkia e krijuar nga termi brilant "Barking i çmendur", bashkia për të cilën shumë do të thoshin është në Essex, kur të gjithë e dimë se është në Londër. Bashkia që është shtëpi për një shumëllojshmëri të famshëm. Nga aktorët deri tek eksploruesit, futbollit e deri tek komedianët, këtu janë fytyrat e famshme të Barking dhe Dagenham.

1. Bobby Moore

Kapiteni i Anglisë, Bobby Moore duke shfaqur trofeun e Kupës së Botës ndërsa u mbajt nga kolegët e tij në Angli pas fitores së tyre 4-2 kundër Gjermanisë Perëndimore në 30 korrik 1966

Bobby Moore, një thesar kombëtar. Dikur i njohur si Robert Frederick Chelsea Moore OBE, por që njihet zakonisht si i madhi Bobby Moore, ky superyll sportiv njihet dhe ishte akoma, njihet si një nga mbrojtësit më të mëdhenj të të gjitha kohërave. Në vetëm gjashtëmbëdhjetë vjeç, Moore iu bashkua West Ham United në 1956, dhe pjesa tjetër ishte histori. Ai u njoh gjerësisht si lojtari më i mirë i West Ham, dhe vazhdoi të bëhej kapiteni i Anglisë në moshën 23 vjeç. Kjo ndodhte sigurisht në Barking, kua ia lindi, ku ai ndoqi dhe luajti futboll për Shkollën Fillore Westbury. Moore konsiderohet një nga Britanikët më të mëdhenj të të gjitha kohërave, nga Barking. Ai për fat të keq ndërroi jetë në vitin 1993 në moshën 53 vjeç, pasi kontrakti i kancerin. Por trashëgimia e tij vazhdon të jetojë, me fondin The Bobby Moore e mbledh fondet për kancerin në emrin e tij. Trashëgimia e tij gjithashtu vazhdon të jetojë atje ku filluan të gjitha - në Barking.

2. Stacey Solomon

Stacey nuk është asnjë i huaj në qytetin e saj të lindjes Dagenham (Imazhi: Ian West / PA Wire) Ylli fitoi popullaritetin pasi erdhi e gjashta në X-Factor, duke vazhduar të fitojë Unë jam një njeri i famshëm ... Më largo! dhe duke u bërë një paneliste e rregullt e mysafirëve mbi Loose Women. I dashuri i saj afatgjatë është ylli i ish-Eastenders Joe Swash, i cili vazhdoi të fitojë Dancing On Ice këtë vit. Dhe ju e dini cila është pjesa më e mirë? Guess ku Stacey mori veshjen e saj për në finale? Tregu Dagenham, njëzet quid.

3. Ross Kemp

Kush e dinte që Grant Mitchell kishte një jetë të mëparshme në Barking? (Imazhi: Twofour) Megjithëse ai e quajti Albert Square në shtëpinë e tij për shumë vite, rrugëtimi i Ross Kemp filloi në Barking. Ne do të dëshironim të thonim që në Barking i dhanë yllit të ish-Eastenders emrin që tashmë është në të gjithë botën me forcën dhe inteligjencën për të kërkuar Pirates, për të eksploruar krimin në Kongo dhe për t'u nisur për në Afganistan në dokumentarët e tij sfidues.

4. Meghan McKenna

Ylli i Real TV filloi karrierën muzikore pasi fitoi The X Factor: Celebrity vitin e kaluar. Ju me siguri do ta njihni këtë zonjë bukuroshe nga një prej shumë shfaqjeve televizive realiste në të cilën ka luajtur me yje. Ylli i pikas në shkollë ndërsa ishte rritur në Barking, por ajo ka vazhduar të jetë jashtëzakonisht e suksesshme, duke marrë karrierën e saj nga forca në forcë në një numër drejtimesh. Njerëzit shpesh harrojnë se McKenna arriti në gjysmë-finale në Got

Talent të Britanisë, si pjesë e dyshes muzikore Harmony. Ajo gjithashtu prezantoi në një episod të E vetmja rrugë është Essex. Por nuk kaloi deri kur McKenna u bashkua me Ex On The Beach ajo me të vërtetë filloi të tërheqë vëmendjen e shikuesve, duke shkaktuar sakatim në vilën e TV realitet. Ajo u bë e njohur për tundimet dhe qëndrimin e saj, diçka që e mori atë një paralajmërim zyrtar ndërsa ishte në Shtëpinë e famshëm të Big Brother në 2016. Ylli pastaj e ndryshoi atë

5. Nick Frost

Aktori i komedisë pati një fillim të ndërlikuar në jetë në Dagenham (Imazhi: PA) Jeni i sigurt për ta njohur këtë fytyrë miqësore, megjithëse mund të duket e çuditshme të mos e shihni atë pranë partnerit të tij të aktrimit në krim, Simon Pegg. Ylli i dyshes në komeditë ikonike Shaun of the Dead dhe Hot Fuzz. Z. Frost nuk pati përvojën më të madhe duke u rritur në Dagenham, me biznesin e projektimit të këtij babi që po bëhej i papjekur dhe nëna e tij iu dorëzua abuzimit me alkoolin që çoi në vdekjen e saj të hershme. Por Frost nuk e ka lënë të fillojë në jetë këtë trishtim, dhe e ka vazhduar atë të bëhet një nga burimet më të dashura të të qeshurës në Britani.

6. Sara Pascoe

Kjo komike dhe aktore sigurisht që mori trurin e saj duke u rritur në Barking. Kjo vajzë nga Dagenham ka marrë skenën e komedisë në Mbretërinë e Bashkuar nga stuhia. Do ta keni shikuar atë në një nga shfaqjet e mëdha të paneleve televizive, qofshin 8 nga 10 mace, talleni javën, a do të gënjej për ju ose do kisha lajme për ju. Ajo gjithashtu ka vazhduar të veprojë në shfaqje të shumta dhe të botojë librat e saj. siç janë 'Paratë e fuqisë seksuale'. Sigurisht i gjithë ky talent dhe njohuri vjen nga ndjekja e shkollës gjithëpërfshirëse Eastbury në bashkinë e fuqisë së trurit - Barking.

7. John Terry

Ish kapiteni i Chelsea tani jeton në Surrey (Imazhi: Sebastian Frej / MB Media / Getty Images) Një tjetër superyll i madh i futbollit, John Terry ka luajtur (dhe kapitenuar) disa nga klubet më të mëdha të futbollit. Por kush e dinte udhëtimin e tij se filloi në Barking? Terry gjithashtu ndoqi Shkollën Gjithëpërfshirëse Eastbury në Barking dhe luajti për ekipin vendor të ligës së së Dielës Senrab. Ky ekip gjithashtu paraqiti një numër lojtarësh të ardhshëm të Ligës Premier, si Sol Campbell, Jermain Defoe, Bobby Zamora, Ledley King dhe Illoyd Samuel.

RASHID & RASHID
Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

Këshilla ligjore FALAS

Specialist i azilit të
trafikimit njerëzor

- Dokumente udhëtimi
- Procedura për leje qëndrimi dhe viza
- Kur jeni kotigjent për t'u riatdhesuar ose të ndaluar nga organet e emigracionit
- Mbulojmë të gjitha aspektet e emigracionit
- Zgjatje vizash
- Leje pune
- Rishikim juridik
- Apelimi Tribunali
- Rastet e trashëgimisë

24/7 orë linjë emergjence
07878335000

Rashid & Rashid Solicitors, si të gjithë avokatët e tjerë në praktikë në Angli dhe Uells, është Kompani e autorizuar dhe e rregulluar nga Autoriteti i Rregullimit të Aplikantëve.

Avokatët tanë të emigracionit kanë mbi dhjetë vjet përvojë në fushën e emigracionit dhe ligjit të azilit.

RASHID & RASHID LAW FIRM
190 Merton high street,
Wimbledon, London, SW19 1AX
solicitors@rashidandrashid.co.uk
Tel: 02085401666

DISA GJËRA TË TJERA VËRTET TË ÇUDITSHME PËR TË CILAT NUK BESONI SE KANË NDODHUR NË LONDËR

Londra ka parë disa ngjarje mjaft të çuditshme në historinë e saj të gjatë dhe të shtrembëruar pos viteve. Qyteti ka parë ngritje dhe rënie të shtëpive Mbretërore, është bombarduar nga lart, u rindërtua pas Zjarrit të Madh dhe mbijetoi nga plagët dhe pandemitë. Por historia e mrekullueshme e Londrës përfshin disa ngjarje të çuditshme që Historia nuk i tregon. A keni parë ndonjëherë hundët e njerëzve gurëve në monumentet e famshme të Londrës? A keni dëgjuar për pilotin e inatosur të avionit që fluturoi përtej Tower Bridge? Po me trenin që transportonte vetëm njerëz të vdekur?

Nga budallallëqet deri tek paqartësit, këtu janë 11 gjëra vërtet të çuditshme që nuk do të besoni se kanë ndodhur në të vërtetë në Londër:

Një piramidë gjigante për të mbajtur trupat e vdekur ishte gati për t'u ndërtuar. Londra pati një problem të sëmurësh në vitet 1800 dhe nuk kishte më vend për të varrosur kufomat. Zgjidhja e çuditshme e arkitektit Thomas Wilson ishte një piramidë 93 katëshe në majën e Primrose Hill për të mbajtur qindra kufoma. Planet e tij madje përfshijnë një avullorë për të transportuar të vdekurit në vendin e tyre të fundit të pushimit. Ajo që u bë e njohur si Piramida e Vdekjes, por nuk u ndërtua fatmirësisht.

Shërbimi i trenit në Londër vetëm për njerëzit e vdekur. Një mënyrë tjetër për të zgjidhur problemin e varrosjes së të vdekurve të qytetit ishte Hekurudha e Nekropolit në Londër. Nga 1854 në një shërbim të veçantë të trenave

nga Waterloo u transportuan kufoma të vdekurish në një varrezë në Surrey. Mjaft shqetësues, por sigurisht praktik. Trenat u përdorën për gati 100 vjet derisa Stacioni Hekurudhor i Nekropolit në Londër pësoi dëme të mëdha me bomba në vitin 1941.

Lumi Thames ngriu. Deri në kohët moderne dimrat në Londër ishin të gjatë dhe të ftohtë sa të ngrinin lumin Thames. Paniret e Frost u zhvilluan në akull, ku njerëzit kishin patina, shisnin mallrat

autobusë në të. Në vitin 1952 një shofer autobusi pati frikën e jetës së tij kur ura filloi të hapet ndërsa e kaloi atë. Rojtari që zakonisht i binte një zileje, para se të dy seksionet duhej të ngriheshin, nuk arriti ta bëjë këtë. Shoferi arriti të drejtojë autobusin mbi një hendek prej gjashtë metrash dhe shpëtoi jetën e 20 pasagjerëve të tij.

Një pilot i mërzitur i RAF fluturoi me një aeroplan mbi Tower Bridge. Në një tjetër incident të çuditshëm, por të vërtetë, mbi Tower Bridge,

London Underground dikur mendonte se një parfum i porositur posaçërisht do t'i bënte stacionet Tube më të durueshme. Në prill 2001 katet e stacioneve të St James's Park, Euston dhe Piccadilly Circus hundët diktonin tjetër aromë, ku dukej se hapësirat ajrore ishin të mbuluara me një aromë të quajtur Madeleine. Ideja ishte që aroma e lules të lëshohej nëpër hundët e pasagjerëve, por siç duket ajo ishte dhe mbeti një erë medicinale.

Një rrokaqiell shkriu pjesë të një makine Jaguar. Kur Walkie-Talkie u përfundua në vitin 2013 u vërtetua se kishte disa veçori të papritura. Drita që reflektonte nga struktura prej xhami shkriu nga dielli pasqyrën e krahut dhe simbolin e Jaguar sikurse të ishte prej një dore njeriu. Martin Lindsay la makinën e parkuar pranë adresës Rruga Fenchurch për dy orë vetëm për t'u rikthyer në më pas. Por pasatj u habit kur pa...

rrokaqiejt e kishin shkrië një pjesë të Jaguar.

e tyre dhe luanin futboll. Kjo ia kalon Mrekullisë Wonderland, a besohet?

300,000 gallona birrë përmytën Tottenham Road Road. Kjo mund të tingëllojë si argëtim dhe lojëra, por përmytjet kurrë nuk mbarojnë mirë, pa marrë parasysh lëngun. Kur një fabrikë birre shpërtheu në Tottenham Road Road në 1814 rrugët mbusheshin me birrë. Deri në 323,000 galloa birre vranë 8 njerëz që jetonin në lagjet qark.

Thuhet se një autobus hipi mbi London Bridge kur ajo u hap. Tower Bridge hapet në mes por jo zakonisht kur ka

Alan Pollock fluturoi ilegalisht hapësirën e monumentit të famshëm në Londër në vitin 1968. Piloti ishte i mërzitur, pasi që Ministria e Mbrojtjes kishte dështuar të shënonte 50 vjetorin e themelimit të RAF.

Në vitin 1998, një burrë tjetër u mundua me synimin për të vendosur 30 hundë prej guri në ndërtesat e njohura në Londër, përfshirë Tate Britain. Artisti Rick Buckley po protestonte për rritjen e kamerave CCTV në kryeqytet. Ai mendoi se ishin shumë intime. E padurueshme?

London Underground bëri parfumin e vet. Për disa arsye,

Një shoqëri sekrete varr një bankier nga Blackfriars Bridge ... me gjasa. Në qershor të vitit 1982 një nëpunës postar gjeti një bankier italian të poshtëruar të varur në Ura e Blackfriars. Roberto Calvi u kap në një skandal bankar miliardë dollarësh dhe u largua nga Roma me një pasaportë të rreme një javë më parë. Vdekja e tij u pasua si një vetëvrasje në fillim, por familja e tij pretendoi se ai ishte vrarë. Një çelës që u gjet dyshohej se ishte i shtëpizës masonike "fretërit e zi". Pyetjet u shtuan...

11 PIKA QË TREGOJNË SE HARROW ËSHTË VENDI NDRYSHË NË LONDËR

Pse vallë nuk do të dëshironit të kalonit kohën në Harrow? Lagja e North West London, që është zona e Pinner, Harrow-on-the-Hill, Rayners Lane, Kenton dhe Wealdstone, midis vendeve të tjera, pra Harrow do të ishte një vend i tmerrshëm për të jetuar. Thjesht nuk ka asgjë për të joshur. Nuk ka parqe të bukura, nuk ka lidhje të jashtëzakonshme transporti, nuk ka vende të klasit të lartë për të ngrënë dhe pa dyshim asnjë park argëtues. Vetëm kështu e dini, ja 11 fotografi që tregojnë se sa është vërtet e tillë Harrow.

1. Nuk ka hapësira të bukura përreth

Pra e zymtë (Imazhi: Darren Pepe) Fatkeqësisht Harrow nuk ka për vendasit asnjë dashuri për tu shijuar jashtë hapësirave të gjelbërta ose parqeve. Nuk ka hapësira mahnitëse të gjelbërta në Kenton, Harrow-on-the-Hill, ose Northwick Park.

2. Ndërtesat e saj janë mjaft të rangut të vjetër

Nuk ka shtëpi të mrekullueshme, të ngjashme me fshatrat, as kisha dhe muze mahnitëse si në këtë

foto. Ju kurrë nuk do të ecni nëpër Harrow duke vlerësuar bukurinë e ndërtesave të saj.

3. Nuk ka ndonjë shkollë të famshme

Shkolla Harrow është vetëm një nga shkollat më të mira në Mbretërinë e Bashkuar. Winston Churchill, Richard Curtis, Benedict Cumberbatch dhe një mori e kryeministrëve britanikë të gjithë shkuan atje së bashku me shumë personalitete të tjera të famshme, por akoma nuk është e veçantë.

4. Nuk ka muze të mahnitshëm

Muzeu Heath Robinson dhe Parku Memorial i Pinner janë ndër një varg muzesh në Harrow (Imazhi: Darren Pepe) Vetëm muzeu Headstone, muzeu i Bentley Priory, muzeu RAF dhe muzeu i Heath Robinson. Kjo është.

5. Është e mërzitshme, nuk ka për të bërë asgjë argëtuese

Nuk është si të ketë një sërë aktivitete të ndryshme sportive, mjaft vende argëtuese për të shkuar me fëmijë si Playgolf, ose shumë mundësi

për blerje dhe kohë të lirë si kinema. Ose shumë bare, ... restorante. Asnjë nga ato, fare. Ju nuk mund të argëtoheni në Harrow. Është e ndaluar.

6. Lidhjet e transportit janë mjaft larg kohës

Ka stacionin Harrow-on-the-Hill i cili është në linjën metropolitane të Londrës dhe Hekurudhës Kombëtare. Ka gjithashtu stacione në North Harrow, West Harrow, South Harrow, Harrow & Wealdstone, Kenton, Northwick Park, Rayners Lane dhe Headstone Lane, plus stacionin e autobusëve Harrow. Por kjo, është ajo që mbetet.

7. Nuk ka një rezervë natyrore të jashtëzakonshme

Ruislip Woods Rezerva Kombëtare e Natyrës është vetëm në kufirin e Harrow me bashkinë e Hillingdon. Fotografia mund të tregojë një zonë të bukur me pyll, ku mund të shkoni në shëtitje të gjata ose të shijoni udhëtime me cikël në hapësirën e hapur. Por ju gënjën, në realitet është një vend i tmerrshëm.

8. Ju nuk mund të shikoni pamje të jashtëzakonshme nga Harrow-on-the-Hill

Ju do të mërzitëni duke shijuar pamjet nga Harrow-on-the-Hill (Imazhi: Harrow Observer) Asnjë pamje për tu parë këtu. Asnjë gjë.

9. Ose shijoni një gamë të gjerë të dyqaneve

Padyshim që nuk ka rrugë të mrekullueshme të lartë me shumë dyqane dhe kafene (Imazhi: Darren Pepe) Nuk ka mjaft dyqane në Harrow Town Center, duke përfshirë shumë të preferuarat e rrugëve kryesore.

10. Ekziston një përzgjedhje e dobët e pijetoreve

Miq të tuaj mund t'ju thonë se pijet në Harrow janë të mrekullueshme. Do të ishin gabim, të gjithë janë të tmerrshëm.

11. Dhe ka një mungesë të madhe të kulturës

Nuk është sikur të keni një qendër të jashtëzakonshme arti në Hatch End, vetëm një nga vendet në Harrow duke eksploruar kulturën dhe larinë. Ju jeni duke kërkuar në Qendrën e Arteve Harrow në Hatch End.

SKELA "JET SCAFFOLDING" CILËSI, PROFESIONALIZËM, GARANCI

Skela "Jet Scaffolding" tregon gjithnjë e më shumë përkujdesje në të tre elementët e saj të suksesit. Themelet e mira janë thelbësore. Shpesh kornizat e skelave kërkojnë më shumë pllaka bazë të thjeshta për të kryer dhe përhapur në mënyrë të sigurt ngarkesën. Skela "Jet Scaffolding" përdor pllaka bazë në sipërfaqe të betonit. Për sipërfaqet si trotualet ose pllakat bazë të asfaltit janë të nevojshme. Për sipërfaqet më të buta ose më të dyshimta përdor tabela të vetme, nën një standard të vetëm, një tabelë e vetme duhet të jetë së paku 1.000 centimetra katrorë (160 in²) pa një dimension më të vogël se 220 milimetra, trashësia duhet të jetë së paku 35 milimetra (1.4 in). Për skelat e ngarkesës më të rënda mund të kërkohej shumë më tepër elementë të betonit të vendosura në beton. Në hapat e pabarabartë të terrenit që priten për pllakat bazë, rekomandohet një madhësi minimale e hapit prej rreth 450 milimetra (18 in). Një platformë pune kërkon që elementë të tjerë të jenë të sigurt. Ata duhet të jenë të ngushtë, të kenë binarët me mburojë

të dyfishtë dhe të gishtin dhe të ndalojnë dërrasat. Duhet gjithashtu të sigurohet qasje e sigurt dhe e sigurt.

Komponentët themelorë të skela "Jet Scaffolding" janë tubat, bashkuesit dhe dërrasat. Tuba zakonisht bëhen prej çeliku ose alumini; megjithëse ka skela të përbërë që përdor tuba të fibrave të qelqit të mbështjella me filamente në një matricë najloni ose poliestër, për shkak të kostos së lartë të tubit të përbërë, zakonisht përdoret vetëm kur ekziston rreziku nga kabllo të elektrike që nuk mund të izolojnë. Nëse janë çeliku, ato janë ose "të zeza" ose galvanizuar. Tubat vijnë në një sërë gjërash dhe një diametër standard prej 48.3 mm. (1.5 tubacione NPS). Dallimi kryesor midis dy llojeve të tubave metalik është pesha më e ulët e tubave të aluminit (1.7 kg / m në krahasim me 4.4 kg / m). Megjithatë ato janë më fleksibile dhe kanë një rezistencë më të ulët ndaj stresit. Tuba zakonisht blihen në gjatësi 6.3 m dhe pastaj mund të priten në madhësi të caktuara tipike. Shumica e kompanive të

mëdha do t'i shesin tubat e tyre me emrin dhe adresën e tyre për të penguar vjedhjen. Bordet ofrojnë një sipërfaqe pune për përdoruesit e tribunave. Ata janë dru të kalitur dhe vijnë në tre trashësi (38 mm (e zakonshme), 50 mm dhe 63 mm) janë një gjerësi standarde (225 mm) dhe janë një gjatësi maksimale prej 3.9 m. Mbërritjet e tabelës mbrohen me pllaka metalike të quajtura pranga ose ndonjëherë pllaka gozhdë, të cilat shpesh e kanë vulosur emrin e kompanisë në to. Dyllat e tribunave të drurit në Britani të Madhe duhet të jenë në përputhje me kërkesat e BS 2482. Po ashtu, përdoret edhe stolisje druri, çeliku ose alumini, si dhe pllaka të laminuara. Përveç tabelave për platformën e punës, ekzistojnë bordet e vetme të cilat vendosen nën skelë nëse sipërfaqja është e butë ose që dyshohet ndryshe, megjithëse mund të përdoren edhe bordet e zakonshme. Një tjetër zgjidhje, e quajtur skatepad, është bërë nga një bazë gome me një pllakë bazë të formuar brenda; këto janë të dëshirueshme për përdorim në tokë të pabarabartë pasi

ato përshtaten, ndërsa bordet e vetme mund të ndahen dhe duhet të zëvendësohen. Skela, e quajtur edhe skelet, është një strukturë e përkohshme e përdorur për të mbështetur ekuipazhin e punës dhe materialet për të ndihmuar në ndërtimin, mirëmbajtjen dhe riparimin e ndërtesave, urave dhe të gjitha strukturave të tjera të bëra nga njeriu. Skelat janë përdorur gjerësisht në vend për të pasur akses në lartësitë dhe zonat që përndryshe do të ishin të vështira për t'u arritur.

ORDER NOW
and get 4 to 6 weeks
Free Hire
Call: 019 2351 8933

JET
SCAFFOLDING
LTD

Jet Scaffolding
Unit 212 Flexspace
5 Elstree Way Borehamwood
London
WD6 1SF

Tel: 0192 351 8933
Mob: 077 3874 0018
E-mail: info@jetscaffolding.com

**"Skela Jet" është e bazuar
në Watford, Hertfordshire dhe mbulon
të gjitha zonat në Londër.**

HISTORIA INTERESANTE SE SI BUCKINGHAM PALACE MORI EMRIN

Buckingham Palace, shtëpia e Mbretëreshës dhe Princit Phillip, qëndron shkëlqyeshëm në The Mall në Londrën Qendrore. Ajo është e rrethuar nga parqe të famshëm në Londër si Green Park dhe St James Park, si dhe është afër Westminster dhe Victoria. Nuk ka një vend të quajtur Buckingham kudo në afërsi. Buckingham është një qytet i vogël në fundin verior të Buckinghamshire. Me makinë, të dy pikat gjeografike janë rreth 65 milje ose një orë e gjysmë me makinë, varësisht nga ajo rrugë që ju merrni. Atëherë, pse iu dha këtij emri Pallati Buckingham? Pallati daton në 1698. Një pjesë e vogël e njerëzve

kishin pasur më parë pronë në vendin ku tani qëndron pallati. Henry Bennet, Earl i 1 i Arlington kishte marrë kohët e fundit atë që ishte atëherë një rezidencë nga Lord Goring, i cili kishte paracaktuar për pagesën e tij me qira.

Në vitin 1674 Goring House u dogj dhe Arlington House u ndërtua në vendin e saj vitin e ardhshëm, 1675.

Arlington House ishte ajo që përbën krahun e sotëm jugor të Pallatit Buckingham. Disa vjet më vonë, në 1698, një burrë i quajtur John Sheffield fitoi qiranë. Z. Sheffield më vonë do të bëhej Duka i parë i Buckingham dhe Normanby. Deri në vitin 1703, shtëpia e cila përbën thelbin e pallatit të sotëm ishte ndërtuar dhe emëruar Shtëpinë Buckingham për atë që ishte, atëherë, Duka i Buckingham. William Winde projekttoi strukturën mbresëlënëse dhe vite më vonë ajo u shit nga djali jolegjitim i Buckingham, Sir Charles Sheffield. Ai ra në

duart e Xhorxh III për 21,000 £.

George synonte që shtëpia të ishte një tërheqje private për gruan e tij, Mbretëresha Charlotte dhe ajo u riemërua, siç duhet, në Shtëpinë e Mbretëreshës. Më në fund në 1775 një Akt i Parlamentit pa që prona u vendos zyrtarisht në Mbretëreshën Charlotte në këmbim të të drejtave të saj për Shtëpinë e afërt të Somerset. Në këtë kohë Pallati i St James ishte akoma rezidencë zyrtare mbretërore dhe vetëm në 1791 Buckingham House përfundimisht ndryshoi emrin e tij në Pallatin Buckingham. Ai nuk dukej shumë si një pallat, në krahasim me modelin e sotëm. Ajo ishte akoma shtëpia origjinale me të gjitha, përveç emrit. Mbreti Xhorxh IV mori fronin në 1820 dhe fillimisht ai do të mbante modelin e shtëpisë më komod, por ai ndërroi mendje. Me ndihmën e arkitektit të tij John Nash,

prona u shndërrua në një pallat, me fasadën e jashtme që ne njohim sot duke marrë ndikim nga modelet neo-klasike franceze. Në fund të fundit, sugjerimet e Nash u bënë tepër ekstravagante dhe të shtrenjta. Kur George IV vdiq, vëllai i tij William IV u regjistrua në Edward Blore për të përfunduar punën. Buckingham Palace do të shihte më shumë ndryshime me kalimin e viteve në vazhdim. Zjarri i Westminster i 1834 pa që pjesë të tij ishin shkatërruar. Dhe në 1837, ajo u bë zyrtarisht rezidenca kryesore mbretërore, me Mbretëreshën Victoria u bë monarku i parë që jetoi atje. Kështu që emri i Pallatit Buckingham daton shumë kohë përpara se të përfundonte vetë pallati. Dhe emërtohet si i tillë vetëm sepse duka e zotëronte atë për një kohë. Nëse ai do të ishte gjallë tani, ai mund ishte i befasuar kur do ta shihte emrin.

ERMAL KARAKUSHI

PËRSE DUHET TË NA ZGJIDHNI NE

- ✓ INSTALIM I PLOTË OSE I PJESSHËM
- ✓ ZËVENDËSIME TË SISTEMIT TË SIGURASAVET
- ✓ SHITESË PRIZASH/ ÇELESAT, NDRIÇIMI ETJ.
- ✓ DUSHE/ LIDHJE GATIMI
- ✓ SISTEMET E NGROHJES/ STORAGE
- ✓ SHËRBYME PROFESIONALE ELEKTRIKE

ermal_niceic@hotmail.co.uk

Zyra: 020 8443 3833

Tel: 07568393784

INXHINIER ELEKTRIK

TË GJITHA NGA
NDERRIMI I
LLAMPAVE. NDRIÇIMI
DERI TEK SKEMAT
PROFESIONALE DHE
INSTALIMI

EH, “MIRË SE ERDHËT NË ...KËTU KA DISIPLINË!...”

Një zë i brishtë, i maisur me sinfoninë që miklohej nga qindra zëra të tjerë, dukej se nuk gjente veten edhe në ajër, ndërsa qindra banorë të qytetit lundronin si degë të lumit Shkumbin, në rrugën e tyre rreth trafikut të orës së vullshme, që të shpinte më së shumti tek sheshi i autobuzëve fizarmonikë para Pallatit të Sportit, e që më pas fillin e tij e gjente diku në Metalurgjik. Damarët e qiellit herë fryheshin, e herë dukej sikur ligështoheshin mes vetes e me gjithnjën përreth tyre, dhe qielli edhe pse ishte gri pikonte lagështi. Rrjeshti i shilirshëm dhe i çrregullt në sytë e tërë asaj ndjesie, që më shumti mbahej kryeneçe buzë trotuareve, kapërcente shkallët e vogla para kinemasë “11 Nëntori”, përtej një rugice që ndante dy godinat ikona të kohës, vetë Kinemasë dhe “Shtëpisë së Pionierit” dhe i behej një dere të hekurt, që priste këtë rrjesht të pabindur jashtë kësaj dere të hekurt, aty ku Hajrija dhe Sanija, dy punonjëset e pastrimit të godinës, dukej se i nënshkruanin këtij rrjeshti atë panoramë diktati, që fjala e Drejtorit Zeqir Sarja do ta nënshkruante më një zë tipologjik: “Mirë se Erdhët në ...Këtu ka disiplinë!...” Në fakt këtë e kishte parë syri vizitor i ditës së parë në një pllakatë të gatshme, që s’dihej, se sa vite të tjera kishte bërë të njëjtin sy “mikpritës”, në sinore kohërash të tilla, të njëjta arsye kishte shkullmur nga kurioziteti, që binte sa mbi sytë kuriozë të kësaj discipline të rrethuar mes një muri që strukto “Kinemanë Verore” dhe “Lojërat me Dorë”, po aq dhe Lagjen me shtëpi të ulta tipike, elbasanase, aq dhe ndjesinë e përhumbur të vizitorëve, që tashmë bëheshin ‘denbabadenas’ të rregullit të Shkollës së Mesme të Përgjithshme “Dhaskal Todhri”.

Skena e dytë

Protagonistët janë Edmond Tela dhe Zoja Bozgo. Të

tjerët ndjekin me sy ndarjet e tërë atij rrjeshti të madh në klasa ... që ende nuk kanë saktësi përcaktore. Më saktë emërtuese. Pra, ndarëse nga A-ZH-ja... “Test në matematikë!” “Kjo është zgjidhja. Kjo!” Zërat e tillë diktues vinin nga kati i dytë, ku një derë e jo-pak qëllimshme ishte piketuar si e tillë, në të majtën e parë të koridorit, e që qëndronte gjithnjë paksa hapur. E aty hynin e dilnin më së shumti Zeqir Sarja dhe Behxhet Pajenga. Kur ndodhte të hynin të tjerët kishte një arsye ndryshe... Aty fillonte dhe metohej “disiplinimi”. “Pra, kjo është zgjidhja! Test në matematikë...” Dhe pastaj i shohim rezultatet dhe i përcaktojmë fatet... në këtë situatë rastet, pra “rastet” flisnin për ndarjet. Pra ... “Mirë se Erdhët në ...Këtu ka disiplinë!...” Dhe dita-ditës klasat herëherës fryheshin e herëherës tkureshin. Disa emra shtoheshin, disa fshiheheshin. Disa gjenin udhën për tek profesionale, disa ende u gëzoheshin “bursave” tek Pedagogjikja, disa e gjenin udhën e transferimit të prindërve, disa hallet e pathëna të asaj kohe, disa struknin lotët e padukshme në kohëra të atilla ... disa me fatin e disiplinimit të ri dhe syrit vëzhgues të Hajrijes dhe Sanijes. Eh, “Mirë se Erdhët në ...Këtu ka disiplinë!...”

Skena e tretë

Klasat ishin shumë. Shumë nxënës në vitin e parë. Pak më pak në vitin e dytë. E në të tretin akoma më pak. Deri sa viti i katërt ishte një arsye krejt e kuptueshme pse ishin pak, madje fare pak. Më së shumti vajza nëpër klasa e pak djem. Fare pak. Ndoshta gjashtë a shtatë djem në ndarjet “A”; “B” dhe “C”... Pra, firoja kishte bërë punën e saj... E këtu tashmë stacioni ishte e “IV”-A... Në këtë stacion kishin kaluar aksioni i Dushkut të Belshit. Kishin mbetur në sytë e një

numri të vogël gdhendjet e luanëve të djalit të Bedri Spahiut, që firmoste dy herë në ditë në polici e ai mjedis ku dy palë njerëzish kalonin dhe linin jo pak arsye tek ata që nesër do të mbanin mbi supe fatet e Atdheut. Një palë që gdhieheshin e ngryseshin në arat me luledielli e një palë që mbaheshin nën vëzhgim 24 orësh. Pjesa më e re dhe më e përkohshme, ishim ne, pra ata që kishin privilegjin të kishin më shumë ujë, sepse ujin e sillte autoboti dhe kishim arsye të tjera të dëgjoni edhe ‘mami moj, këto çarçafë janë të ...’ E ku ta dinim ne se vajza e ish-kryetarit të Degës së Punëve të Brendshme, do të kishte një pretendim kaq të madh?! Ne të tjerët ishim në ditët që duhet të plotësosheshin nën termin “Aksion”. Ne ishim edhe të fiksonim fotografi dhe memorje, madje disa kanë mbetur kujtim i asaj kohe. Në këtë stacion midis të tjerëve kryememorja shkonte tek Arjan Starova. Nuk e di pse na dukej ndryshe?! Ndryshe dhe kur na jepte leksionet, ndryshe dhe kur na kërkonte mësimet dhe përgjigjet tek provimet..., sidomos ato tek bangat e para. Një stacion tjetër ishte Zbori Ushtarak i Peqinit. Reparti në të hyrë të qytetit, dhatas me një portë të madhe me dy yje të kuq në pritje, ndoshta nuk do të fshinte ng ditaret e tij disiplinore atë që po ndodhte... “Një natë shakaja do të shkonte tek një “krim” që e konsideronte koha... Dy djem shakatorë e të shkëlqyeshëm mblodhën rrobat dhe ... rrobat u kërkuan gjatë se disa djem nuk kishin mundësi të dilnin nga kapanonet..., rrobat u gjëndën gjatë të hedhura... Vinin erë. E kjo shaka u bë alarm. Alarm dhe ndëshkim ... ! Pastaj veglat e pastrimit... dikush i kishte... E përsëri disiplina për moshën e asaj kohe nuk ishte thjesht një frikë, nuk ishte thjesht një zvarritje, si ato që na i shtonte plot inat Met Baxhaku, Natasha Civilia dhe... në jo pak raste Luftar Taka. Në sytë, pra në ato sy që tashmë ishin disi të lodhur nga

librat e shumtë, ishte dhe një ndalesë e vogël që përkoi me “Sytë e Hasimesë”, por që s’u pa gjëkund as “Përtej mureve të ngurta”, se shumë skena u filmuan me trupat tanë në lëvizje të komanduar tek ish-Markata e vjetër, brilantja dhe e paharruara e një qyeti madhështor, që ia shkulën nga zemra e tij e bukur. Ky stacion ngeli vetëm si një flashitje në sytë tanë. Ngeli që të shtohet si një memorje... Të tjerat pastaj janë ministacione që pikëtojnë e pikës-fumojnë me Naim Tefanin e kalibrave dhe mikrometrave, apo me Hasan Koburjen e drurit, Bardhyl Shuteriqin e Fiskulturës e ... me dhjeshtre e dhjetra të tjerë që kurë s’do të harrojnë skena që mbahen mend e zor s’e harrohen. E kush nuk do ta kujtonte Nazmi Zambakun, dhe nuk do të rikthente sytë në kërkim të atyre skenave, që edhe pse ndodhnin në shkollë të mesme, do të kërkonin në mjetet gjeneruese të kohës “Shoku ynë Tili”... Ka mjaft në fakt, në këtë akt. Por le ta lëmë me kaq, ose më saktë, le ta plotësojmë duke u rikthyer ngadalë e ngadalë... me raste prapë, ndoshta dhe me ju shokë e shoqe bashkë.

Skena e katërt

U desh që të vinte karantina e këtij viti me Covid-19 që të zgjohej një ide kaq brilante. Dhe dy nga më të respektuarit në mesin tonë, Ardjan Hasekiu dhe Artan Shyti, i pari një biznesmen mjaft i suksesshëm në Shqipëri dhe i dyti një Inxhinier brilant e aktivist i vlerësuar në Itali, të na bënin bashkë pas mjaft vitesh. Është tashmë një rikthim dhe një shkundje e memorjeve të mbajtuara për vite me radhë në një astar të përhimtë të memorjes. Dhe, ja ndiqni këtë ‘polifoto’ në kohë, për ta parë veten si dikur rinorë..., e kjo falë mjeshtrit Artan Shyti. Në këtë skenë të katërt, më duket kanë më shumë arsye të ndalen sytë e jo më fjalët...

VILA RONEL

Vila Ronel Bar
& Restaurant
46 Birchington Road
London
NW6 4LJ

020 7624 1385

www.vilaronelrestaurant.co.uk

Reservation@vilaronelrestaurant.co.uk

NJË BISEDË NDRYSHE ME BIZNESMENIN E SUKSESSHËM AQIF NELI

Këto ditë për biznesin shqiptar të ndërtimve dhe profesioneve të tjera që lidhen me të janë një shembull i rallë i asaj që njeriu bën edhe në kushte të tilla të vështira. Modeli i mjaft biznesmenëve natyrisht na bën krenarë edhe kur ne i ndjekim nga larg, edhe kur ata na bëjnë të nderuar me veprimet e tyre dhe me humanizmin njerëzor mbi të gjitha. Janë të shumtë. Por në radhën e parë është ai që flet pak, mbetet modest në tërë arsyetoren e përkushtimit, ai që ndjen punën dhe përkushtimin në vend të fjalës. Është pikërisht i mirënjohuri i komunitetit, jo thjesht si biznesmen, por dhe si aktivist e drejtues i tij, dhe ai është specialisti i kësaj fushe, i vlerësuar edhe në këto ditë të vështira, Aqif Neli. Kemi shkruar gjerë e gjatë për këtë figurë të respektuar, ndaj po e risjellim në vëmendjen e lexuesve e më gjerë edhe si një shembull tjetër. Shembulli vjen nga dhimbshuria e tij për mjaft nerëz në nevojë, gjendja afër tyre, ndihma konkrete

për dhjetëra e dhjetëra të tjerë, paisja e punonjësve të tij dhe mjaft kolegëve të tjerë me të gjitha mjetet mbrojtëse ndaj Covid – 19. Dhe Aqif Neli natyrshëm meriton respektin tonë e të gjithë atyre që e kanë njohur dhe që nuk e njohin, por që do ta respektojnë pa masë pasi tandejnë këtë mes shkrimit tonë.

Krahas stafit që ai mban ende në punë duke respektuar rregullat, ai komunikon përditë dhe orar pas orari me të gjithë punonjësit edhe online. Ai i sqaron për të gjitha të rejtat. Dhe ndodh kështu... Skema e Qeverisë e Mbajtjes së Punës në kushtet e Coronavirus - HMRC ka njoftuar se shërbimi i kërkesave do të nisë në 20 Prill, në të cilën kohë punëdhënësit do të jenë në gjendje të paraqesin kërkesa vetëm në internet. HMRC parashikon që do të jetë në gjendje të fillojë të bëjë pagesa para 30 prillit. Udhëzimet e mëtutjeshme për punëdhënësit se si të bëjnë kërkesë për pagat e punonjësve do të ndahen

menjëherë pasi të vihen në dispozicion në lidhjen përkatëse qeveritare.

Kompania e z Neli po këshillon anëtarët e saj që vetëm puna ndërtimore emergjente dhe kritike duhet të lejohen të vazhdojnë në këtë kohë, asi sikurse duhet Qeveria duhet të ofrojë ndihmë financiare firmave ndërtuese të NVM-ve në mënyrë që të mbrojnë shëndetin dhe jetesën e fuqisë punëtore të industrisë në këtë kohë. Qeveria në fakt prodhoi udhëzime specifike për sektorin e ndërtimit që hyn në fuqi më 6 prill 2020 deri në njoftimin e mëtejshëm. Nga ana tjetër sqarimi vjen nga Federata e Ndërtuesve Master (FMB) që është për të mbështetur anëtarët e saj gjatë kësaj kohe të vështirë dhe të pasigurt. Z Neli ka theksuar se industria e ndërtimit dhe fuqia e saj e punës tashmë po ndjehen të zhvilluara në mënyrë terapeutike, pos të gjitha llojeve të shfaqjes së koronavirusit (COVID-19). Ai

u ka bërë të qartë se "Ne do t'ju përgjigjemi me urgjencë dhe deklarata në këshilla zyrtare dhe do të ndërmarrim hapa për t'u siguruar që jeni të informuar dhe mbështetur. Anëtarët tanë mund të përdorin shërbimet tona këshilluese duke thirrur në linjën telefonike, nga e hëna deri të premten. Ndihma është në dispozicion me të gjitha çështjet ligjore, HR (përfshirë Statutory Sick Pay (SSP)), shëndetin dhe sigurinë dhe çështjet e taksave.

Ju lutemi vini re se këshilltarët tanë të HR nuk janë ende në gjendje t'ju japin këshilla se si të aplikoni për Skemën e Qeverisë për Mbajtjen e Punës, e cila paguan 80% të pagave të punonjësve PAYE, deri në maksimum 2.500 në muaj. Sapo të jenë në dispozicion detajet e skemës nga Qeveria, ne do t'i njoftojmë anëtarët dhe ju do të jeni në gjendje t'i telefononi Këshilltarët tanë për ndihmë. Kjo ndodh në kushtet e sotme, por ndryshe? Ndryshe e kemi thënë më herët...

COVID-19 DUHET TË JETË NJË PIKË KTHESE

Njerëzimi do të fitojë luftën kundër Covid-19. Dhe këtë e them me bindje..., por Covid-19 duhet të jetë një pikë kthese. Që në krye dua të theksoj se ky është mendimi i Dr Norman Lewis, që është një shkrimtar dhe drejtor menaxhues i "Diagnozave të së Ardhmes", pasi sipas tij shkencërisht është vërtetuar tashmë se "Viruset e natyrës nuk përputhen me gjendjet njerëzore". Një lajm i mirë sapo u paraqit nga mediat britanike dhe natyrisht ai vjen pasi "Numri i rasteve të reja dhe numri i vdekjeve të raportuara në kryeqytet kanë rënë". Pra, sikurse shihet edhe në këtë lajm që për momentin mbetet shpresues, Covid-19 ka detyruar që vëmendja të jetë e përqendruar tek ekspertiza shkencore e shoqërisë si kurrë më parë. Beteja e menjëhershme

sikurse dihet është me një armik të padukshëm, por gjithashtu po zhvillohet edhe një betejë tjetër e padukshme, e cila do të ketë domethënie shumë më të madhe, pasi të fitohet kjo betejë: konflikti mbi atë, se ku duhet të shtrihet autoriteti midis ekspertëve dhe pjesës tjetër të shoqërisë në post- Epoka e Covid-19. Kjo çështje shkon në zemër të kapaciteteve të ardhshme, që i emetohen procesit të zgjidhjes së problemeve të shoqërisë. Shkon përtej tërë atyre fashove, humoreve, shpotive dhe ngacmimeve, madje dhe ironive që kapin arsyet dhe jo-arsyet fluturake të errësirës së fluturakut, lakuriq të natës, në këtë debat që vjen sa nga errësira, aq edhe nga kllapia intelektuale e disave, që quhen edhe "akademikë", dhe këto janë në jo pak raste. Ky nuk është një debat "abstrakt" akademik për të ardhmen e

një koncepti të paqartë. Është një çështje pafundësisht praktike dhe e ngutshme politike edhe tani kur: çështja e autoritetit ekspert është treguar se është fjalë për fjalë çështje e jetës dhe e vdekjes. Përveç çështjes së dukshme të shëndetit, ajo tani është e lidhur ngushtë me vendimet politike, që do të përcaktojnë të ardhmen e vendeve të punës, familjeve dhe komuniteteve, kombeve,

kulturave dhe ekonomisë globale nga e cila ne varem të gjithë. Dhe është e lidhur edhe me diçka më të qëndrueshme për të ardhmen, të cilën ne e injorojmë në rrezikun tonë: nevoja për të përdorur përvojën e Covid-19 për të edukuar dhe frymëzuar të rinjtë që ta shohin veten si zgjidhës të problemeve të së nesërme, jo si një të pafuqishëm, pasiv gjenerimi i viktimit të natyrës.

 POEM
Bar & Grill

AVAILABLE FOR HIRE
120 ADULTS & 60 CHILDREN

KJO ËSHTË NJË KRIZË, JO APOKALIPSI

Gjëja e fundit që ju nevojitet në një krizë është apokaliptizmi. E megjithatë kjo është ajo me të cilën po bombardohemi çdo ditë nga shumica e mediave dhe të ashtuquajturave elita intelektuale: pa ndalim dënimin dhe frikën dhe paralajmërimet gati për dështimin Biblik. Britania po shkatërrohet nga Covid-19, na thonë ata. Dhe është faji i qeverisë, ata qajnë. Fajësoni Boris. 'Boris Kasapi', siç e quan imorali Tëittermob. E gjitha kjo tregon për një virus që ka infektuar elitat për shumë më gjatë se sa ka qenë Covid-19 - virusi i disfatizmit; një kulturë e thellë me cinizëm për njerëzimin dhe një frikë për të ardhmen. Mjaft. Kjo është një krizë, jo apokalipsi. Është një sëmundje, jo fundi i ditës. Tmerri misantropik i grupit të formimit të opinionit është tani në mënyrë aktive

një pengesë për shërimin tonë nga kjo krizë. Le ta

luftojmë histerinë e tyre me qetësi, arsye dhe besim në

aftësinë e shoqërisë sonë për të kaluar këtë pikëllim.

+

PROFESIONALIZËM • GARANCI • CILËSI

**ABONIME
INSTALIME
RIMBUSHJE**

PËR MË SHUMË KONTAKTO GËZIMIN: 078 157 359 45

EKSPERTËT? NE NUK MUND TË JEMI TË GJITHË EKSPERTË

Në epokën tonë të re të distancimit shoqëror, ka qenë pothuajse e pamundur të mos vini re ekspertë të vetë-rëndësishëm që futen në rrezet e diellit dhe me to na bëhen ekspertët e demonstrimit të njohjes publike të vetë rrezeve të diellit. “Ne kemi qenë të shpërligjur”, thonë ata. “Ju “të paditur”, që mendonit, se mund të bënit pa ekspertë, shikoni tani”, duket se ata thonë duke na e zënë ekranin nga mëngjesi në darkë e duke na dhënë mend e talent nga qoshja e tyre ku janë strukur me mikrofonë të hollë në veshët e tyre. Por, duhet thënë që në fillim se ndoshta duhet të jemi mirënjohës që ekspertët kanë qenë të gatshëm ta lënë mënjane egon e tyre të mavijosur dhe kanë ardhur në shpëtim të njeriut të karantinuar nga Covid-19. A thua vetëm ata e kanë këtë “mirënjohje”? A nuk e paskan detyrim dhe mbi të gjithë përkushtim për të dhënë pak kontribut për të paktën ata që paguajnë taksa që ata të marrin rrogat e tyre e të quhen e vetëquhen pos taksapaguesve sot të karantinuar si ekspertë?! A nuk janë dhe një mijë të tjera si arsye dhe detyrime që duhet të jenë në frontin e parë, sikurse duhet të jenë dhe të tjerë që në numër nuk janë pak?

Ideja që njerëzit kanë hequr dorë nga ekspertët është një trillim

Kam dëgjuar edhe më parë se shoqëria jonë ka hequr dorë nga mendimi dhe nga idetë e ekspertëve. Kam menduar se kjo është një gjë që u takon vetëm atyre ta thonë me fakte. Dhe në jo pak raste këtë e dimë të gjithë, se në shoqërinë tonë është e vështirë të dallosh ku fillon dhe ku mbaron eksperti dhe prezenca e tij ekspertizë. Pra ideja që njerëzit kanë hequr dorë nga ekspertët është një trillim. Ishte një shpikje

elitare e epokës së “një milion shuplakave” dhe e prodhuar në një makineri që i duhet vetëm votës dhe politikës anarkiste, ku gjithnjë Njëshi (i Majakovskit), apo Lideri është eksperti dhe gjithëlogu. Në këtë pikë është tashmë dhe një rikrijim miti se “shpina po i kthen elitës”. Miti i të ashtuquajturës shoqëri “pas së vërtetës” u vlerësua si një mënyrë vetëmohuese për të shpjeguar pse njerëzit e thjeshtë u kthyen shpinën vlerave elitare dhe në vend të kësaj ndiqnin instinktet e tyre. Kjo pasi shumë ekspertë u veshën shpejt me

opinionin publik. Ata që bëjnë thirrje për rregull nga ekspertët nuk arrijnë të kuptojnë se ndërsa pikëpamjet e ekspertëve janë kritike në luftën kundër Covid-19, vendimet e marra duhet të jenë politike, dhe vendime që kërkojnë gjykim të bazuar jo vetëm në mendimin e ekspertëve ose në faktet shkencore. Rreziku i qenësishëm i ngritjes së ekspertit ndodh kur kjo ekspertizë bëhet një zëvendësues ose një patericë për ushtrimin e gjykimit politik.

Në një demokraci, gjyrimi

dashje dhe se e ke gatur si kërkues, apo hulumtues objektiv, jo si subjekt aktiv. E vetmja kundërpeshë e vërtetë ndaj zhvendosjes së gjykimit të drejtuar nga eksperti është mençuria e demonstrimit. Ne nuk mund të jemi të gjithë ekspertë, por të gjithë jetojmë në fundin e gjykimeve të këqija. Ne nuk jemi ne, njerëzit, që duhet të njohim vendin dhe kufijtë tanë. Thjeshtë ekspertët ata që duhet të mbajnë para tyre. Ne, kolektivisht, me gjithë larminë tonë të mendimit dhe përvojës, jemi të vendosur më së miri të krijojmë gjykime

kostumin e politikës, e mjaft të tjerë heshtën prej “frikës” së humbjes së vendit të punës, apo dhe të ikjes së detyruar në emigrim, duke mbetur kështu një referim absurd për këtë logjikë të tendosur në ekspertizë të sfumuar. Nevoja për ekspertizë në një shoqëri të përparuar dhe mbi baza demokratike, asnjëherë nuk është diskutuar seriozisht, dhe as nuk ka ndonjë nevojë që ajo të jetë në diskutim. Ajo që është diskutuar është “ngritja” dhe “ngjitja” e ekspertit, veçanërisht në lidhje me politikanët e zgjedhur ose me

ose zbatimi i vetëdijshëm i perspektivës në vendimarrje, është pjesë e lirisë.

Ky nuk është një parim abstrakt. Është një parim pafundësisht praktik. Nëse nuk jemi të lirë të kundërshtojmë, të pyesim ekspertët, qeverinë dhe politikat që ata paraqesin, atëherë ne nuk jemi më qytetarë të lirë. Një burim themelor i përgjegjësisë së ekspertëve humbet gjithashtu. Të ngjitesh ekspertin me destinacion të përdorur politik në kurriz të kundërshtimit, do të thotë se atë e ke bërë me

për të na marrë përmes kësaj krize. Në vend që të përdoren ekspertë për të zëvendësuar gjykimin, politikanët duhet të kërkojnë mënyra për të sjellë demonstrimet në vendimarrje, duke mos na nxjerrë si nga pozicionet e luftimit nga e përditshmja jonë e vetme jetike, nga rrugëtimi jetik, nga jeta jonë e lirë, duke na trajtuar si fëmijë të pabindur e të padrejtë, duke luajtur me ne kukllash dhe duke na trajtuar si mosdëgjues, e të padëshiruar në leksionin e tyre pa libër. Janë ekspertët ata që kanë nevojë të kenë frena, jo njerëzit.

A KA VËRTET RËNDËSI NËSE ËSHTË APO S'ËSHTË NË “KARANTINË” QEVERIA?

A ka vërtet rëndësi nëse është apo s'është në “karantinë” qeveria? Një pyetje që shkon më së shumti përshtat në këtë stad. Fundja ata janë një grup, që kanë ardhur nga lapsi i liderit. Ata thjesht kopjojnë tendencat nga vendet e tjera, sidoqoftë. Nëse moda e fundit e shtetit kapitalist është që të ketë kufizime fiskale dhe shtrëngim, atëherë kjo është ajo që do të bëjë kjo ‘karantinë’. Nëse kjo nuk arrin të ringjallë ekonominë, atëherë moda tjetër do të jetë shpenzimi, shpenzimi, shpenzimi. Nëse moda do të vërshojë me ekonomi me para të lehta, bosat dhe karshillëku i parasë, grupi më afër sevdasë së ‘karantinës’ në këtë rast të mrekullueshëm për ta për të karantinuar dhe sjelljet e qëmtuara të lekut dhe tregut, atëherë kjo është ajo që ata do të bëjnë. Nëse moda është që të rrisë pak normat e interesit, atëherë kjo

është ajo që ata do të bëjnë. Qeveria shqiptare ka qenë prej kohësh një lojë e ‘ndiqni liderin tim’, ‘bëj atë që bëjnë shtetet e tjera’. Asnjë prej tyre nuk e ka të dhënë se çfarë janë duke bërë, dhe asgjë nuk funksionon. Ata thjesht provojnë një politikë të dështuar pas kësaj, duke rrëzuar politikat e tyre monetare dhe fiskale. Kaloni, mos harxhoni, shpenzoni; përmbytja, mos vërshoni, vërshoni. Normat e interesit pak lart, pak poshtë, pak lart, por gjithnjë në nivele historikisht të ulta, emergjente. Rrokullisje, rrokullisje, rrokullisje.

Kopjimi kapitalistik, ose i kapitalizmit alla-shqiptar, tani është një sistem i vjetëruar ekonomik dhe ekonomia është një turp. Asnjë nga modelet që janë sjellë e “copy-paste” nga shtetet kapitaliste nuk e ka dhënë atë që ata bëjnë, sepse nuk ka asgjë që mund të bëjnë. Politika është në mënyrë

të pashmangshme një turp në atë kontekst. Kapitalizmi alla-shqiptar është bllokuar dhe ekonomia është një teknologji e vjetër, e vjetër, teknologji e mbetur ose e prurë në formate interesi komani-grup, ose aq sa të ulim shifrat e panunësisë. A nuk është arnimi “Kurum” një dështim që vret e merr jetë? Kudo dështim. Asnjë rritje e produktivitetit, nuk ka investim, një ekonomi mumje. Kapitalizmi alla-shqiptar, nëse është i tillë mjafton që ka një pikatore të mbetet dhe të quhet se është i gjallë. Dhe ashtu është politika. Atëherë, çfarë duhet të bëjë kush po qeveris? Thuaji publikut, ‘Oh, armata e dështimit thjesht kopjon tendencat e shteteve të tjera kapitaliste. Ata nuk kanë një të dhënë se çfarë janë duke bërë, asnjëri prej tyre nuk ka. As ne nuk kemi. Ne mund të ndjekim modelet më të fundit gjithashtu. Ne do ta bëjmë atë manifestin tonë. Slogani ynë i

ri është “rrokullisje, rrokullisje, ndiq liderin tim, edhe ne mund të bëjmë flop. Votoni ... kush po qeveris”? Një servilizëm politik që në këta vite tranzicioni na ka bërë vetëm pis. Nuk ka asnjë alternativë të vërtetë në horizont për atë qasje ndaj qeverisë në fate që shkruhen vetëm me laps. Pse do të na duheshin dy grupe për të garuar për zgjedhje mbi këtë bazë? Por kjo është ajo që ne kemi dhe do të kemi për të parashikueshmen, përgjithmonë derisa kapitalizmi të zëvendësohet me një sistem ekonomik më përparimtar.

Është e qartë që grupimet që na maisin sot nuk do ta pranojnë këtë dhe do të dalin me arna të tjera për publikun.

Ata duhet ta mbajnë turpin. Por në të vërtetë nuk ka rëndësi se cili prej tyre zgjidhet, ata të gjithë kanë të njëjtën qasje për kopjet e politikës gjithsesi.

AJO QË COVID-19 KA ZBULUAR NË LIDHJE ME LUFTËRAT E KULTURËS

Para disa ditësh, pikërisht në kohë të tillë, thujtse të "izolimit", një nga shokët e klasës IV-A të shkollës së mesme në Elbasan, Ardjan Hasekiu, së bashku me shokun tjetër, Artan Shyti, u bënë protagonistë të hapjes së dy grupeve "online" me mjetet e sotme të komunikimit për të ribashkuar e "rikujtuar" kohën kur secili ishte në vit të fundit dhe natyrshëm kishte secili nxënës i asaj kohe, kishte hallin e përqendrimit tek notat dhe qëllimin e shkollës së lartë (bëhet fjalë për maturën 1978-82). Dhe ndërsa në atë kohë askush nuk e dinte se do të hiqej "stazhi" për djemtë, nuk dihej se në vitin 1982 në Shqipëri, Gazi Sarin i armëve kimike është injektuar te kafshët. Në një material ekskluziv të transmetuar gjashtë vjet më parë nga televizioni shqiptar "A1 Report" shihet qartë se çfarë i ka ndodhur kafshëve të gjora. Dhe në disa nga ato komente thuhet: "Përfytyrojeni vetë se ç'mund të na ndodhë neve, nëse kjo bëhet tek njerëzit?!". Materialet filmike sjellin pamje se kjo lëndë kimike vrastare injektohet edhe tek kali. Dhe pamjet, gjithnjë sipas këtij ekrani televiziv, na bëjnë të ndjejmë një dhimbje tjetër në kohë. Po atëherë ishte kohë tjetër. Në atë kohë kishin kaluar mjaft epidemi, gripëra, e dhimbje të tjera, por propaganda e "njeriut të ri" dhe "mbi të gjitha njeriut" i bënte ngjarjet katastrofike dhe pandemitë të ishin larg përditësisë dhe syrit të njeriut. Ishte koha kur luftërat e kulturës ekzistonin në të gjitha format e tyre, por ndjeheshin të heshtura, pasi forma i duhej përmbajtjes dhe anasjelltas. Sidoqoftë, sot ndërsa koha në ndalesë shtëpiake të detyruar me "Covid - 19" na ka bërë të jemi më njerëzorë, më të dashur e më miqësorë. Ndoshta dhe në rastin konkret

të grupit me shokët e vjetër, për të treguar se ende kemi kohë për të kujtuar e dashuruar njeriun, atë me të cilin ndamë një kohë bashkë në kohë tjetër. Dhe kjo është një ngjarje e bukur, një ngjarje që duhet falenderuar përzemërsisht. Natyrisht me një urim për të vazhduar gjatë dhe për të rremuar miqësisht në memorje. E ndërsa flasim për memorje, koha në të cilën ne ndajmë një pjesë të saj i përket Covid - 19. Ngjarjet katastrofike, dhe pandemia si kjo e sotmja, koronavirus, na detyrojnë të ekzaminojmë, dhe në disa raste

thonë që ata thjesht nuk mund të zgjasin shumë më gjatë. Në të vërtetë, shkatërrimi i afërt i luftërave të kulturës është parashikuar shumë herë që nga vitet 1990. Në vitin 2009, Qendra për Progresin Amerikan botoi një raport të titulluar Fundi i Ardhshëm i Luftës së Kulturës. Në 2018, një artikull në Baffler deklaroi se "luftërat e kulturës kanë vdekur". Kohët e fundit, pak para pandemisë, një shkrimtar sugjeroi që Kina mund t'i jepte fund luftërave të kulturës. Ndërkohë, në të majtën anti-identitare, disa kanë ngritur

nuk mund të çojë në armëpushim luftërat e kulturës. Përkundrazi, Covid-19 ka rritur aksionet dhe intensifikuar konfliktet para-ekzistuese, deri në atë pikë sa që çdo hollësi e re që del në lidhje me pandeminë është kapur si shfajësim i këndvështrimit të mëparshëm të dikujt. Si pasojë, luftëtarët e kulturës nuk janë të interesuar për numrin e vdekjeve, ose statistikën në lidhje me shëndetin dhe pasojat ekonomike të pandemisë. Qëllimi i tyre kryesor është të nxjerrin në pah pasojat gjoja të padrejta të pandemisë dhe menaxhimit të tij për grupin ose shkakun e tyre të zgjedhur të identitetit. Luftërat e kulturës janë ngulitur aq thellë, ndoshta dhe në kohën tonë, pra në atë klasë me ndarjen në vitin e fundit IV-a, kur dikush e shpreh pas dhjetëra vitesh "se nuk të mbaj mend" e ti thua se ke qenë një gjilpërë në tërë atë madhësi të panumër, pra më saktë 26 vajza dhe vetëm gjashtë a shtatë djem?! Pra, shkojmë më tej dhe shohim se luftërat e kulturës janë ngulitur aq thellë sa që e bëjnë shumë të vështirë të krijojnë një ndjenjë uniteti të vërtetë përballë një armiku të përbashkët. Kjo është arsyeja pse përgjigjja instinktive e të dy palëve të ndarjes kulturore në mjediset e lodhura prej kësaj lufte, ishte përdorimi i pandemisë si një pretekst për zgjidhjen e rezultateve të vjetra. Ndërsa pandemia u përhap në Botë, dikush në instanca të larta klasore dhe qeverisës njëkohësisht bëri një refuzim për të deklaruar dyqanet si një shërbim thelbësor që mund të qëndronin hapur. Në të kaluarën, kur u përballëm me një armik të përbashkët, siç ishte koha e zboreve dhe aksioneve, dallimet u duk sikur u lanë mënjanë në një përpjekje të përbashkët për të mbrojtur kombin.

të rimendojmë, si e shohim botën. Ndonjëherë ata hedhin dritë edhe mbi tendencat dhe modelet e rëndësishme të sjelljes që i paraprinë pandemisë. Si pasojë, tani është e mundur të shohësh dhe kuptosh luftërat e kulturës, që kanë ndarë shoqëritë për më shumë se tre dekada në një dritë të re. Atëherë, çfarë na kanë mësuar ngjarjet e fundit në lidhje me dinamikën dhe nxitësit e luftërave të kulturës?

Ata nuk do të ikin aspak shpejt

Komente të shumtë kanë pohuar se luftërat e kulturës janë në rrugëdalje. Kohë dhe përsëri kam dëgjuar njerëzit të

shpresën se politika e klasës së shpejti do të kthehet dhe do të neutralizojë shfaqjet më groteske të politikës së identitetit. Të tjerët kanë kapur shkatërrimin e sjellë nga pandemia, për të arritur në përfundimin se, përballë një armiku të përbashkët, grindjet e vazhdueshme mbi identitetet dhe çështjet kulturore të lidhura do të shterojnë vetveten. "Ju lutem, ju lutemi lejoi Covid-19 të paktën të vriste luftërat e kulturës", lutet një gazetar në një botim të fundit të revistës "Spektator" në SHBA. Por ende e shoh se mbas kaq vitesh, as dhe në këtë kohë, sikurse është bërë e qartë se as një pandemi vdekjeprurëse

GALLATA E MËSIMIT ONLINE DHE FRIKA E PATOLERUESHME ME CORONAVIRUS NDAJ FËMIJËVE PARASHKOLLORË

Që në fillim dua të them se nuk dua të ndalem tek gallatat e mësimit online, sidomos ato të arsimit parashkollor në këto kushte. Nuk dua të ndalem tek e njohura dhe e panjohurara, problemet, apo mjaft e mjaft gjëra të tjera të kësaj fushe. Por ama dua të ndalem dhe dua ta theksoj se duhet ndalur, tek gjëja më kryesore. Ajo që shpërndan frikë dhe i mbush me frikë fëmijët që në moshë të njomë. Para disa orësh një mike ndau në një grup miqsh të vjetër, të shumtë prej tyre në lidhje prej dy a tre dekadash e më shumë me arsimin dhe arsimimin, një video të një lloj mësimi online me parashkollorët. Mësuesja ishte munduar me kushtet dhe me mundësitë, me njohuritë dhe me mjaft gjëra të tjera të realizonte një video me telefonin celular dhe ta vendoste online. Nuk është fjala ta korrigjojmë, apo kritikojmë, as të qeshim, se ishte për të qeshur mjaft, por ama ishte dhe për të qarë, kur ajo me “padashjen” e saj e kishte bërë frikën një kryefjalë të videos së saj. Dhe kështu mes frikës për koronavirusin që kishte ndërtuar ajo mësuese në kushtet e shtëpisë, pa ndonjë këshillë apo sugjerim nga “ekspertët” apo Ministria e Arsimit, pyetja shkonte vetvetiu tek fëmijët e asaj moshe. Sa prej tyre e kanë ndjerë atë, pra frikën e koronavirusit? Përgjigjja padiskutim shkon tek shumë e shumë..., pra shumë fëmijë të frikësuar. E ne? Ne qeshim me diskursin negativ të mësimeve online absurde. Qeshim edhe pse ... në të njëjtën kohë duhet të qajmë duke ulëritur. Ne duhet të ndalojmë të trembim fëmijët e vegjël për koronavirusin. Duhet të ndalojmë këtë formë gallate online, dhe të sillemi ashtu sikurse duhet të sillet një edukator, një prind me fëmijën

që i do të ardhmen më të sigurtë, më të paqte e pa frikë... Sipas një studimi të kryer nga Universiteti i Oksfordit, një fëmijë i moshës pesë vjeç është shumë i shqetësuar për Covid-19, aq sa ata nuk kanë dëshirë të largohen nga shtëpia e tyre pos shqetësimeve që i kanë marrë në forma të ndryshme, nga TV, prindërit e bisedat e tyre, apo dhe në forma të tjera. Më shumë se gjysma e fëmijëve kanë frikë se një mik, apo i afërm mund të kapë virusin dhe pothuajse një e katërta shqetësohen se mund ta kalojnë virusin te të tjerët. Shumë prej tyre kanë frikë se nuk do të kenë ushqim të mjaftueshëm për të ngrënë dhe dy të pestat raportohet se janë të shqetësuar për mungesën e punës në shkollë. Fëmijët e vegjël raportohet të jenë më të shqetësuar për koronavirusin, sesa ata të moshës midis 11 dhe 16 vjeç. Është vështirë të kuptosh dhe habitesh se si fëmijët janë të shqetësuar: çdo aspekt i jetës së tyre është ndryshuar rrënjësisht në një hapësirë shumë të shkurtër kohe. Rrjeti i mbulimit të lajmeve detajon numrat më të fundit të vdekjeve pandemike. Ata e dinë se prindërit e tyre janë të shqetësuar për të dy, koronavirusin dhe mundësinë e humbjes së punës. Por vëmendja është tek të rriturit për t'i ndihmuar fëmijët t'i shohin këto frikë në perspektivë. Ne duhet t'u tregojmë fëmijëve, që edhe pse Covid-19 paraqet një rrezik serioz, ka shkencëtarë që hulumtojnë një vaksinë dhe kudo ka mjekë dhe infermierë, fermerë dhe shoferë kamionësh që janë duke punuar për t'i bërë gjërat më mirë. Nëse ne nuk

mund ta bëjmë këtë, atëherë koronavirusi dhe përgjigja jonë ndaj tij mund të ketë implikime të qëndrueshme për shëndetin mendor dhe fizik të fëmijëve. Siç vë në dukje Kathryn Ecclestone, bashkëautore e “Rritja e Rrezikshme e Edukimit Terapeutik” (The Dangerous Rise of Therapeutic Education), para-koronavirus më shumë studentë u diagnostikuan me sëmundje mendore, u pranuan në spital, duke u angazhuar me ekipe krizash. Sidoqoftë, ajo sugjeron, një terminologji ‘të rrëshqitshme’ - elide “sëmundjen mendore” me “çështje”, “probleme” dhe “vështirësi” “, dhe kjo” mjegullon dallimin midis problemeve serioze dhe të përditshme “. Ndërsa disa të rinj vuajnë nga sëmundje mendore, ka pasur gjithashtu një patologjizim të përvojave dhe emocioneve rutinë. Perceptimi i një ‘epidemie’ për problemet e shëndetit mendor doli nga pikëpamja, që fëmijët nuk janë në gjendje të përballojnë sfidat që jeta e përditshme i hedh mbi ta. Ironikisht, një pasojë e paqëllimtë prej mbylljes së shkollave mund të jetë që fëmijët të kenë mundësinë të harrojnë direktivat se gjithçka në jetë duhet të konsiderohet stresuese. Mjerisht, një pasojë e mëtejshme për t’u përgjigjur koronavirusit përmes mbylljes së shoqërisë është se fëmijët

dhe të rinjtë që vuajnë nga sëmundje mendore para-ekzistuese, tani e kanë më të vështirë të marrin ndihmën dhe mbështetjen e nevojshme. Ata që varen nga rutina dhe stabiliteti i siguruar nga shkollat, klubet e të rinjve dhe shërbimet e tjera lokale, e kanë tërhequr tepihun nën këmbë. Ndikimi i kësaj mënyre, sidomos i asaj që prodhojnë disa klishe mësimore online, apo dhe disa frikëra të supozuara me “injurancë” apo “pa-dashje” tek fëmijët, krijojnë në jetën individuale mjaft frikë dhe probleme dhe kjo duhet thënë me një zë të lartë, nuk mund të nënvlerësohet. Sidoqoftë, fëmijët janë elastikë, megjithatë. Padyshim që shumë prej tyre po shijojnë kohën jashtë shkollës dhe ndryshimin në rutinë. Padyshim që disa në kushtet e prezantuara janë shumë e shumë në nivelin e jetesës normale dhe nuk kanë asnjë mundësi të kenë një mësim online, e të tjerë nuk kanë madje dhe bukë. Kjo është një hapësirë aq e zezë, sa që duhen vite e vite tashmë për ta zbardhur. Por, ndryshe një studim amerikan sugjeron se katër në 10 adoleshentë tani raportojnë se ndjehen “më të lidhur se zakonisht” me familjet e tyre. Pasi të hiqen kufizimet, shumica e fëmijëve do të kërcejnë menjëherë në jetën e tyre para-koronavirus.

RISI E RE...

Një nga risitë e reja që ka zhvilluar këto ditë të Karantinës në Mbretëri të Bashkuar, Kryetari i Grupseksionit të PD-së për Barking and Dagenham ka qenë rimodelimi me "Watsap grup call" për të organizuar strukturat përkatëse dhe për t'i informuar anëtarët e ndihmuar njëherazi në raste të ndryshme. "Me këtë lloj mënyre Grupseksioni është vazhdimisht në lidhje", na thotë Kryetari i Grupseksionit, Gazmend Cufaj, që është një biznesmen mjaft i suksesshëm në Britani të Madhe dhe njëkohësisht dhe një nga demokratët e përkushtuar e të devotshëm.

Me këtë lloj risie ne mbajmë afër të gjithë demokratët e më gjerë, anëtarësinë e kemi në kontakt duke e njohur me të gjitha, vlerat dhe udhëzimet, direktivat e njoftimet që lidhen me Partinë Demokratike dhe masat që ka propozuar Kryetari i PD-së dhe njëkohësisht Lideri i Opozitës shqiptare, Lulzim Basha, në situatën me Covid-19. Çdo dalje publike,

të gjitha evenimentet, që ka deleguar PD-ja e Shqipërisë dhe z. Basha janë përcjellë dhe janë marrë mendime nga anëtarësia jonë me këtë mënyrë në kushtet e sotme të karantinës.

Edhe daljen e fundit të Kryetarit të PD-së z. Lulzim Basha, ne si Grupseksion e kemi shpërndarë tek të gjithë anëtarët e Grupseksionit tonë në këtë mënyrë të re ku të gjithë pastaj kanë komunikuar në lidhje me faktet tronditëse që z. Basha ua tha hapur shqiptarëve në emisionin "Opinion" të gazetarit Blendi Fevziu. Anëtarët dhe familjet e tyre u informuan dhe më pas diskutuan hapur, duke kritikuar sjelljet arrogante të Kryeministrit të Shqipërisë dhe duke mbështetur pikërisht masat që tha z. Basha: "Jo. Ju e keni parë se çfarë sjellje ka adoptuar?! Kur ne propozonim masa, Kryeministri dilte dhe shante e bërtiste në parlament, pastaj kur e pa se çfarë po ndodhte në vend që të bënte një gjest prej shtetari, doli dhe përhap panik e terror duke zgurdulluar sytë e duke thënë se "do të shkojmë për mish qeni, do shkojmë për

mish mace, arkivole."

Po mirë, çfarë emri mund t'i vësh një qeverie ku i pari i qeverisë del për dy javë rresht dhe thotë që shqiptarët do të shkojnë për mish qeni, arkivole etj. dhe nga ana tjetër vidhen paratë e shqiptarëve me katërfish çmimin e pajisjeve, vazhdojnë e paguhen in ceneratorët. Përgjigja është kjo: është një regjim dhe regjimi nuk pret telefonatë nga opozita. Opozita e ka bërë shumëfish detyrën e saj sepse nuk e shfrytëzoi situatën për panik. Pa një qeveri të papërgatitur, prapë nuk e shfrytëzoi për politikë. Çfarë bëri? I propozoi një plan. Jo për të mirën e qeverisë se nuk na intereson e mira e qeverisë, por për të mirën e shqiptarëve."

"Kjo ka qenë dhe një pikë mjaft prekëse, pasi të gjithë janë të lidhur ngushtë me njerëzit dhe të afërmit e tyre në Atdhe", përfundon Kryetari i Grupseksionit të PD-së për

zonën e madhe londineze, Barking dhe Dagenham, biznesmeni Gazmend Cufaj, duke shtuar se ata në kushte të tilla do të vazhdojnë të mbajnë në gatishmëri të plotë informuese anëtarët e PD-së dhe të gjithë demokratët e tjerë që janë të interesuar të njihen më gjerë dhe të kenë mundësi të japin dhe mendimet e tyre. Grupseksioni është një nga strukturat më të kompletuara të PD-së në Britaninë e Madhe, që nga koha kur Dega e PD-së shtriu funksionin e saj në këtë zonë.

BIG BOSS SERVICES
(UK) LTD
BUILDING CONTRACTORS

Instagram: [big_boss_services_uk_ltd](#)
Twitter: [@BigBossServices](#)
Facebook: [BigBossServicesUkLtd](#)

OUR SERVICES INCLUDE:

Guttering
Painting
Decorating
Power Clean
Scaffolding

PVC Windows
Loft Conversion
Extensions
Kitchen Fitting
Bathroom Fitting

Plastering
Carpentry
Roofing
Brickwork
Tiling

Tel: 020 8591 9198

Mobile: 07747 143 704 / 07883 029 474

Email: bigboss.services@yahoo.co.uk

website: www.bigboss-service.webs.com

UTR: 7168616298

CRN: 8344897

VAT NR: 215642524

Shesim apartamente në Durrës, Tiranë dhe ne zonën e plazhit deri tek Mali i Robit

Kontakt: 07883029474 dhe 00355685309800

KUZHNIERI QË USHQUEU ENVER HOXHËN TREGON...

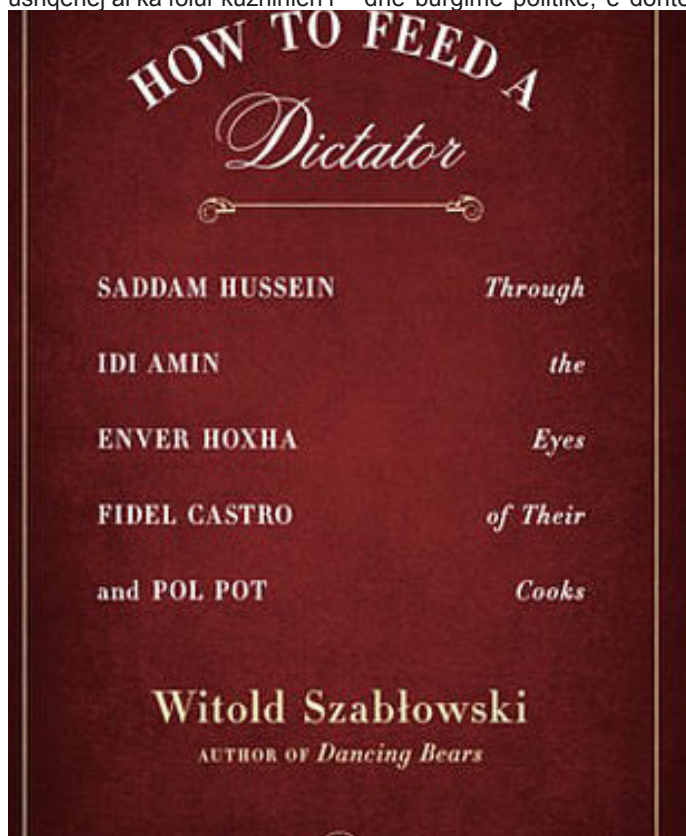
Iu deshën katër vjet për të shkruar “Si të ushqehesh një diktator: Saddam Hussein, Idi Amin, Enver Hoxha, Fidel Castro dhe Pol Pot” përmes syve të kuzhinierëve të tyre, sepse disa nuk donin të flisnin. Kuzhinierit të Sadamit i duhej një vit bindës. Ndërsa kuzhinierit të Enver Hoxhës do ti duhej mosdeklarimi i plotë i emrit. Në këtë libër, i cili del në fund të këtij muaji, autori polak Witold Szablowski Szablowski pranon se ai ishte frymëzuar nga një kuriozitet i keq për subjektet e tij. Ai shkruan: ‘Çfarë hëngri Saddam Huseini pasi dha urdhrin që dhjetëra mijëra kurdë të gazoheshin? A nuk kishte dhembje në stomak?’ Witold Szablowski gjeti secilin kuzhinier nga e gjithë bota për librin e tij “Si të ushqehesh një diktator: Saddam Hussein, Idi Amin, Enver Hoxha, Fidel Castro dhe Pol Pot” përmes syve të kuzhinierëve të tyre. Dhe për Enver Hoxhën, se si ushqehesh ai ka folur kuzhinieri i

tij, që paraqitet me emrin Z. K. Z. K. - i cili nuk donte të jepte emrin e tij të vërtetë nga frika e hakmarrjeve, tha që puna e gatimit dhe ushimeve për ish-udhëheqësin komunist të Shqipërisë përfshinte një kontroll të fortë. Enver Hoxha ishte udhëheqësi kryesor i Shqipërisë nga fundi i Luftës së Dytë Botërore e deri në vdekjen e tij në vitin 1985. Kuzhinieri mësohet nga libri, se u vu nën vëzhgim 24 orë, madje edhe kur ai vizitoi vendlindjen e tij, dy agentë nga policia sekrete e kanë ndjekur nga pas. Peshkatarët që shkonin për të kapur peshkun për Hoxhën shoqëroheshin nga dy agentë për ti kontrolluar edhe peshqit. Dy burra të sigurimit shoqëronin fermerët kur sillnin qumështin e lopëve, për t’u siguruar që asgjë nuk i shtoej qumështit. Hoxha, i cili sundoi me një grusht hekuri për katër dekada dhe dërgoi 200,000 njerëz në kampe pune, internime dhe burgime politike, e donte

ushqimin si të Gjirokastrës, qyteti ku lindi vetë kuzhinieri Z. K. dhe kjo ishte arsyeja pse e mori punën si kuzhinieri i tij personal. Ai nuk lejohej t’i tregonte askujt, madje as gruan së tij, për cilën po gatuate. Hoxha kishte diabet, që do të thoshte se ai nuk mund të hante më shumë se 1.500 kalori në ditë. Z. K. e dinte që nëse Hoxha vdiste, ai do të fajësohej - dhe do të ekzekutohej. Hoxha ishte trupgjatë, kështu që ishte e vështirë t’i jepje ushqimet e tij të përditshme me një dietë kaq të kufizuar dhe ai shpesh mbetej i uritur, gjë që kontribuonte në gjendjet e tij të këqija. Për mëngjes ai kishte një copë djathë me reçel. Për drekë ai kishte supë me perime dhe një pjesë të vogël mish qengji ose peshk. Për më vonë, si zamër hante kumbulla të freskëta dhe për darkë hante kos. Nëse

Hoxha ishte në gjendje të keqe zoti K. kishte gjithnjë gati një furnizim me ëmbëlsira shtesë, të bëra me sheqer diabetik. Ai shkruan: ‘Në ato ditë Hoxha kishte nevojë për diçka të ëmbël. Do të ishte më mirë për të gjithë ne, për të gjithë vendin, nëse atij do t’i shërbehej diçka e ëmbël’. Z. K. ka deklaruar se ai ‘jetonte në një gjendje të vazhdueshme frike’ dhe të gjithë kishin frikë se ‘një ditë Enveri do të ngrihej në një humor të keq dhe do të na dërgonte të gjithë në një kamp apo do të na vriste’. Kuzhinierja e parë e Hoxhës kishte vlarë veten dhe një tjetër ishte zhdukur në mënyrë misterioze Z. K. vendosi të flasë me motrën e Hoxhës për të mësuar se si nëna e tyre përgatiste ushqim kur ishin të vegjël, si një mënyrë për ta mbajtur veten gjallë. Ajo funksionoi dhe ai i mbijetoi regjimit.

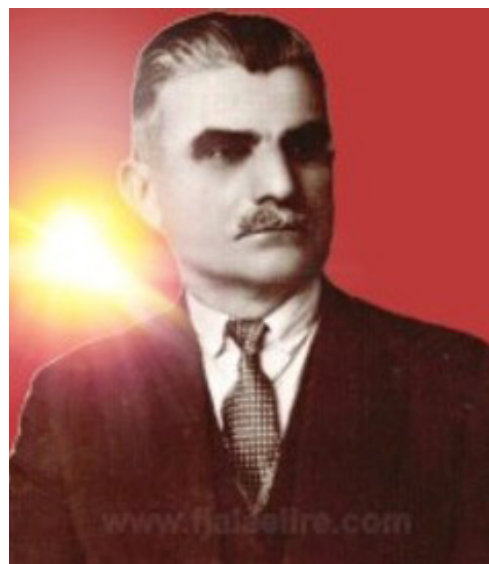
11 PRILLI QË NA SOLLI “RREZE DRITE” DHE “HYMNIN KOMBËTAR”

Ditët e mira. Kur ishte fëmijë, kishte diçka të veçantë për të qëndruar në kopështin me lule për të cilat përkujdeseshin prindërit e tij, si dashamirës të tyre. Vonë në minutat, që çonin kohën në drejtim të shtratit, bota e vogël fëmijore i mbledhë grusht, teksa dëgjonte pas mureve hallet familjare, shqetësimet e tyre të kohës dhe mjaft arsye të tjera jetike. E gjitha ndodhte në Drenovë në një familje të varfër fshatare. Aty, asokohe ishte diçka, që mpleksej me tronditjen e mosbindjes në mendjen e djaloshit, sikur të ishte tashmë një i rritur, duke marrë vendimet e tij. Por vetëm kur kishin kaluar shtatëmbëdhjetë vite, nga 11 prilli i 1872-shit, ditët e tij të mira ndodhi dhe u ndjenë se u rrokadën me ditët plot mund e mendime të tjera në Rumani. Dhe kështu ky djalosh zyrtarisht atje, do të shkruhej në rregjistrat zyrtare si Aleksandër Stavre Drenova. Atje pena, që kapi me duart e tij autoritetin e fjalës, do të bëhej një bashkëudhëtare e mendimeve, që i ishin bërë një mal në kokën e tij... Dhe filloi..., nisi udhëtimin e tij mes shkrimit... Kjo kohë dhe ai udhëtim në arsyen e shkrimit tonë, metohet mes leximeve dhe fakteve arkivore të panjohura më parë, se ka të bëjë me shkrimin e tij të dalë nga udha e pjekur me të cilën ai zgjoi vëmendjen e kohës që jetoi. Një mijë xixlla ishin në brendësinë e tij dhe nuk e linin të qetësohej as edhe një minutë. Edhe në gjumë ishte shkrimi, ishte fjala, ishte mendimi, ndoshta më shumë se sa ishte në ditët e tij plot angazhim. Aty më së shumti në errësirë, apo dhe nën dritëzat e kohës i qasej bashkimi i gjërave. Bashkimi me pika me një gisht të zgjatur të lartë sikur të kapte një stilolaps imagjinar, vija do të shfaqej e qartë në një përlëshje me Zonjën e Vjetër që mbante në dorë fatet e Kombeve. Rrudhat qiellore të asaj gruaje

të vjetër që i mbante ato rrudha me krenari, gjurmët e lëna nga një jetë e buzëqeshur ishin si vetë mënyra për të mësuar se si një karrige e vjetër e destinuar të mbajë gjurmët e lëna në të nga një jetë e pasme, e gjitha dukej se ishte krejtësisht memece. “Memecëria” ishte vetëm për fate kombesh të vogla. Ishte vërtet memecëri nën një qiell të mistershëm. Dhe Ai do të meditonte... ... Një sy i çuditshëm qeveris qiellin, dhe përmes asaj që unë interpretoj si një akt flirtimi i dëshirës, më vë në sy, nëpërmjet një cikli tridhjetë ditësh tërë këtë që i ndodh ndjesisë, që i ndodh njeriut, dhimbjes, dashurisë, tretjes, arsyes... eh njeriu, hallexhiu i ditëve të mia i lë jashtë një qeshje nën hundë, dhe syri prapa... mbetet një arsye në atë karrige të Zonjës së madhe... Në horizont, pemët ndikonin në një mënyrë të qëllimshme dhe ritmike, sikur kryerja e një simfonie të parathoshte mendime vetëm për të. Harmonia delikate e bishtit të largët të kometës që nuk u shfaq kurrë, melodia e bulkthave dhe cicërrimat e zogut të mbyllur në kafazin e Zonjës së Vjetër, ishin po aq sa goditje të buta të rasteve të këputura dhe gjetheve të grimcuara nën degët e një Peme, nën Trungun e Madh e të Lashtë që lëngonte nga shekujt. Tehtet e barit të lagësht bëheshin mes gishtërinjve të tij, shpatëza ende të gjakosura, dhe ashtu duke kaluar në mënyrë të ndjeshme midis gishtërinjve të tij kapërcenin arsyen të parathoshte dhimbjen. Një erë frynte, por nuk ndihej. Dhe era në mjaft raste ishte dhe si një krehër, masazhonte nyjet në flokët e stër-rritura të mendimit, duke pëshpëritur përmes një gjuhe të huaj. Fjalët ishin ndryshe... ishin ndryshe në përpjekjet e kolonisë së shqiptarëve të Bukureshtit në luftën për çlirim kombëtar, ku e gjente veten plot angazhim. Dhe shkruante:

“më pëlqejnë në veshin tim”. Kështu shkrimi radhiti poezi dhe publicistikë dhe në krijimet e para poetike, të cilat i përmbodhi në librin “Rreze dielli” (1904), Aleksandër Stavre Drenovën do ta lexonin Asdreni. Tashmë Asdreni sapo kishte rihapur udhën e poezisë së Naim Frashërit, ku natyrshëm lartësoi dashurinë për atdheun, nxiti bashkatdhetarët të rreshtoheshin në luftën për çlirim nga zgjedha turke. “Ëndrra e lotë” (1912) ishte fryma e re. Dhe atë e ndjente brenda vetvetes që shpërthente, si një lidhje e ditës me natën. Ndërsa pasioni ndërtonte, një zog merre fluturimin dhe Asdreni linte pas një frymëmarrje të sigurt. Asdreni tashmë ishte në dashuri me jetën! Asdreni ishte në dashuri me Tokën, ditët që i mendonte të ngrohta dhe qiejtë të pastër. Asdreni ishte në dashuri me natyrën: zogjtë dhe të gjithë qasjet e ndjesisë së tij të lëvizshme. Priste një përgjigje. E cila nuk vinte. Vitet kalonin. Dhe pastaj, gjysmën e rrugës përmes shkrimit, aktivizimit, kur bota nuk ishte aq e huaj dhe e re për të, kishte epifaninë e trishtuar që ndoshta kjo simfoni e brisqeve të fytyrës dhe cicërrimat e zogjeve nuk ishte menduar për frymëzimet e tij. Kjo, i dukej sikur të kishte humbur të dyja veshët tragjikisht, ndërsa pemët do të vazhdonin të sillnin melodinë e tyre, pa u ndier nga lajmi se audienca e tyre ishte zhdukur. Dhe me këtë realizim, i erdhi një plop i dëgjueshëm, i sinkronizuar, si një qindarkë, të dyjat faqet e saj në të njëjtën kohë ranë sikur rënkonte, ishte e paralizuar në

tronditje. Pastaj në heshtjen e mëtejshme, një tronditje e gjatë i erdhi nga lart sikur e bënte të nënkuptojë një lloj talljeje për mendimet që kalonin në mendjen e lodhur. Por sigurisht, ishte thjesht një rastësi. Tërbimi, në pafajësinë e tij të pavetëdijshme, nuk ka njohuri për kontekstin e mendimeve të tilla, si një rrufe me rrufe, nuk mund të vlerësojë zotërimin momental të një dominimi mbi një qiell të zemëruar. Ashtu si një atom që nuk e vlerëson barrën e shërbimit që ofron, ashtu si një poezi që nuk i vlerëson metaforat e endura qëllimisht në mes të çdo rreshti... Dhe si mund të flinte gjatë natës, duke e ditur se një stuhi mund të rrëshqiste në ekzistencë, të thyente rrugën e saj përmes të pafajshmit, pastaj a kishte fjetje në një çast duke mos lënë asnjë formë të apologjisë apo arsyes? Kjo është dilema e mbajtjes së një mendjeje të vetëdijshme në një botë të paanshmërisë. Dhe kështu Asdreni, do ta ndante këtë audiencë në dy pjesë: tek njëra do të vendoste ata që janë të pjekur dhe të mençur, që shohin qiellin e natës, shohin ato rrudha që reflektohen në sytë e tyre dhe ata që janë të rinj dhe naivë, të cilëve kjo pasqyrë mund t'u vijë si befasi. Dhe ne do ta lexonim e kuptonim më vonë ngadalë e ngadalë Asdrenin...

SHKURT 12 PRILL 2020

COVID – 19 I MERR JETËN DHE NJË INFERMIEREJE TJETËR

Në muajin Prill të një viti më parë ajo u takua me Kryeministrin Boris Johnson, si një infermiere me punë të shkëlqyer dhe të gjatë në NHS. Por një vit më pas më 10 Prill Sara Trollope, 51 vjeç, ndërroi jetë në Spitalin e Përgjithshëm Ëatford, pasi u testua pozitivisht për Covid-19 një javë më parë. Ajo ishte nëna e katër fëmijëve, e cila kishte punuar për NHS për më shumë se 30 vjet dhe ishte vetëm disa muaj nga pensioni, dhe së fundmi kishte punuar si matronë për shërbimet e shëndetit mendor të të rriturve në Spitalin Hillingdon.

Stafi dhe gjithë ata që e kishin njohur më parë në Spitalin Hillingdon shprehën dhimbje dhe i dërguan fjalë dashurie burrit të saj Gary, fëmijëve të saj dhe kolegëve të saj. “Sara punoi pa u lodhur me përkushtim, përkushtim dhe pasion për pacientët, gjithmonë duke u përpjekur për kujdesin më të mirë dhe rezultatet. Ajo ishte shumë e vlerësuar për empatinë dhe mbështetjen e saj” thuhet midis të tjerave në atë mesazh. Vetë Kryeministri Johnson nga spitali ku ndodhet vetë ka shprehur fjalë konsiderate të larta për të.

QYTETET E PREFERUARA PAS COVID -19

Shumë prej atyre që jetojnë dhe punojnë në Londër përfundimisht vendosin të lëvizin vetëm jashtë kryeqytetit për të marrë pak më shumë liri dhe hapësirë përditësie. Por ku është vendi më i mirë për të shkuar? Ata që janë ende duke punuar në Hulumtimi nga disa media tregojnë se shumë qytete në këto qarqe kanë çmime të shtëpive që rriten më shumë se shumica e atyre në Mbretërinë e Bashkuar. Në fakt ato janë rritur për më shumë se 70 përqind kohët e fundit. Qytetet jashtë Londrës,

Londër, zakonisht shkojnë në bashkitë përreth kryeqytetit, si Kent, Cambridgeshire, Hertfordshire dhe Essex. Pra, siç mund ta imagjinoni çmimet e shtëpive në disa prej këtyre vendeve janë mjaft të larta, dhe vazhdojnë të rriten.

ku të gjithë duan të jetojnë dhe çmimet janë duke u harbuar. Njerëzit po grumbullohen në këto vende sepse janë kaq të dëshirueshëm, apo dhe pse Covid -19 i goditi pak ose aspak?

HISTORIA E SHKALLËVE LËVIZËSE

Gjëja më e rrezikshme në lidhje me shkallët lëvizëse është ndoshta marrja e rrobave dhe veshjeve tuaja të kapura në boshllëqe. Por, kur London Underground hapi shkallët lëvizëse për herë të parë në stacionin Earls Court në vitin 1911, publiku u tmerrua nga kjo shkallë e re e çuditshme lëvizëse. Aq sa ata punësuan një inxhinier me një rën këmbë, që t'i ndihmonte ata për të hipur e zbritur lart e poshtë për tërë

ditën. Ai quhej Ëilliam ‘Bumper’ Harris. Ëilliam ‘Bumper’ Harris thuhet se kishte humbur një këmbë në një aksident me tren, por lehtësia e tij duke përdorur shkallët lëvizëse të reja e bëri publikun të qetësohej dhe të mos kishte frikë. Ekzistojnë dyshime nëse Bumper ka ekzistuar me të vërtetë, por ai përkujtohet me një figurë të vogël në Muzeun e Transportit në Londër.

SHOFERJA E PARË E AUTOBUZËVE TË LONDRËS

Imazhi nga koleksioni i Muzeut të Transportit në Londër na tregon gruan e parë shofere të autobusëve në Londër. Dhe e para grua ishte Jill Viner e cila kishte ëndërruar të ishte shofere autobusi që kur ishte tetë vjeç. Në vitin 1960, tetë vjeçarja Jill Viner ëndërroi të bëhej shofere e autobusit në Londër, por kjo ishte larg nga mendimi i atëhershëm për një grua të re në ato ditë. Megjithatë drejtueset femra të autobusëve u bënë një

pamje e zakonshme në Luftërat e Parë dhe të Dytë Botërore, pasi gratë plotësonin punën e drejtimit të mjeteve, ndërsa burrat luftonin jashtë vendit, ngarja e autobusëve ishte akoma një profesion i rezervuar vetëm për burrat. Duke shkuar drejt ëndërrës së saj, Jill në vitin 1974 u regjistrua në një kurs në Chiswick Training School duke u bërë shoferi i parë i autobusëve në Londër në moshën 22 vjeç.

SHKURT 13 PRILL 2020

RITA ORA FALENDERON NËNËN E SAJ

Rita Ora, bashkohet nga shtëpia në fushatën duartrokitje për njerëzit e frontit të parë pasi nëna e saj Vera, u kthye në vijën e parë të NHS në mes të pandemisë Covid: 19. Gazeta britanike "Metro" e pak ditëve më parë ka nënvizuar me të madhe një dedikim fjalësh të ngrohta të këngëtares Rita Ora për nënën e saj mjeke, që sipas saj është rikthyer në NHS për të ndihmuar në luftën kundër koronavirusit. Gazeta në fjalë shkruan se "Rita Ora ka përshëndetur nënën e saj si një "superhero" që ka marrë vendimin e saj të bukur për t'u rikthyer në punë me NHS mes pandemisë koronavirus." Nëna e këngëtares së mirënjohur, Vera Ora, është një ish-mjeke e përgjithshme dhe psikiatre e kualifikuar që ka punuar me pacientë të shëndetit mendor, por kishte dalë në pension vite më parë. Vera tani ka marrë

vendimin e guximshëm për t'u regjistruar si një vullnetare e NHS për të ndihmuar në departamentin A&E pasi spitalet përreth Mbretërisë së Bashkuar bëhen gjithnjë e më shumë të stërngarkuara me shpërthimin. Duke lavdëruar kthimin e nënës së saj në frontet e kësaj lufte me Covid -19, Rita i tha revistës së njohur "Hello" "Nëna ime ka qenë gjithmonë heroi im, por kjo pandemi ka bërë singlerisht që ajo të bëhej një superhero në sytë e mi." "Ajo është aq e guximshme dhe ka kaluar kaq shumë në vetvete, por zemërgjerësia e saj për të ndihmuar të tjerët vetëm çimenton atë që unë di që nëna ime është e aftë të bëjë." Ylli i popit shtoi: "Jam shumë e lumtur që pjesa tjetër e botës ka tani për ta parë atë më shumë. Të gjithë mjekët dhe infermierët e NHS janë heronjtë e mi."

HULUMTIM PËR VAKSINAT

Shkencëtarja biologje Larissa Vuitika në Universitetin Federal të Minas Gerais në Brazil është një nga shumë shkencëtarë në të gjithë botën që punon për zhvillimin e një vaksine për koronavirusin që shkakton COVID-19. Këtu ajo trajton një mostër të materialit gjenetik të virusit. Shumë nga vaksinat e mundshme aktualisht në zhvillim përfshijnë molekula të ARN-së që janë krijuar për

të trajnuar sistemin imunitar për të bërë antitrupa që njohin dhe bllokojnë proteinën e pikut që përdor virusi për të hyrë në qelizat e njeriut. Në Shtetet e Bashkuara, disa kandidatë për vaksinë tashmë janë duke u testuar në vullnetarë të shëndetshëm, ndërsa i nënshtrohen testeve për siguri dhe efektivitet të kafshët në të njëjtën kohë.

LONDRA DHE PANDEMIA

Ndërsa Londra hyn në javën e saj të katërt të mbylljes, shifrat tregojnë se qindra londinezë janë akoma duke vdekur nga koronavirusi. Përditësimi i fundit i lëshuar nga NHS England të hënën (13 Prill) tregon se 158 pacientë të tjerë që po trajtohen për Covid-19 në kryeqytet kanë vdekur, që do të thotë numri i të vdekurve në Londër është 2,865. NHS England tha në një deklaratë: "667 persona të tjerë,

të cilët u testuan pozitivisht për Coronavirus (Covid-19) kanë vdekur, duke sjellë numrin e përgjithshëm të vdekjeve të konfirmuara të raportuara në spitalet në Angli në 10.261. "Pacientët ishin të moshës midis 17 dhe 101 vjeç. 40 nga 667 pacientë (të moshës 37 deri në 98 vjeç) nuk kishin asnjë gjendje të njohur shëndetësore. "Familjet e tyre janë informuar".

RESPEKTE PËR FRONTIN E PARË

Disa punonjës të mjekësisë, infermierë dhe mjekë në pension dhe disa të tjerë jo plotësisht të kualifikuar, po aq dhe stafi tjetër mjekësor nga komuniteti shqiptar, si të gjithë komunitetet e tjera i janë përgjigjur thirrjes për

të ndihmuar në trajtimin e pandemisë së koronavirusit, nën legjislacionin e urgjencës. Të gjithë ata që i janë përfshirë kësaj thirrjeje kanë merituar respektin gjithëanësh të përfshirjes në frontin e parë të kësaj lufte.

RRUGËT BOSH

Ky dre është një nga më shumë se 1.000 të tillë në qytetin japonez të Naras, që kanë lirinë e rrugëve bosh, ku njerëzve u është thënë të qëndrojnë në shtëpi. Masat e ngjashme të bllokimit kanë sjellë jetën e egër në qytete në mbarë botën. Dhelprat janë parë më

shumë në rrugët e Londrës. Në Shtetet e Bashkuara, gjithashtu janë shikuar në zonat e Chicikagos, Illinois, San Francisco, California, dhe në Uells janë parë të zbrisin lirshëm rrugëve dhi të egra. Pamje të tilla së fundi i përkasin Londrës Lindore në Romford.

DAILY FRESH HALAL MEAT AND FRUIT

HILAL FOOD CENTRE

International Food Centre

318-324 Kilburn High Road,
London, NW6 2QN
020 7372 1059

VEAL
SPECIAL
OFFER

